REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 17th, 1963 — No. 596 — 18th YEAR OF PUBLICATION

De Werkelijkheid

Het is nu al weer enige tijd geleden, dat de Rus Gagarin voor het eerst de aarde op een afstand zag. Wij herinneren ons nog wel dat het zo indrukwekkend was, dat hij later zei: "Ik móest wel zingen". Als Gagarin op de hoogste uitkijktoren was gaan staan, waardoor hij het prachtigste vergezicht had gezien, dan was dit toch niet te vergelijken geweest met wat hij zag vanuit zijn ruimteschip. Het was dan toch altijd slechts een vérgezicht geweest. Maar zijn ruimteschip bracht hem op een punt, dat hij in werkelijkheid zag, wat de aarde was. En toen ging hij zingen. Toen móest hij zingen.

Er is een overeenkomst tussen de ervaring van de ruimtevaarder en het christelijk geloof. Zoals dit het geval is met alle vergelijkingen en voorbeelden, is ook deze overeenkomst maar gebrekkig. Toch is een vergelijking mogelijk.

Het christelijk geloof is een probleem. Nog niet eens zo zeer voor mensen die niet geloven, maar juist voor gelovigen. Er is zo ontzettend veel in de wereld, dat tegen dit geloof in opspraak komt. Wij hebben er hier niet zoveel weet van, maar er heerst zo'n onbeschrijfelijke armoede in de wereld, niet alleen in Aziatische en Zuid-Amerikaanse landen, ook op dit continent. De misdaad groeit angstwekkend in aantal en gruwelijkheid. Politieke spanningen zijn niet van de lucht.

Als het daar nu nog maar bij bleef! Als het dan nog alleen maar zo was, dat de tegenstelling tussen het christelijk geloof en het rauwe leven van alle dag beperkt bleef tot wat wij noemen "de wereld". Maar het blijft daar niet bij. De vraag of het christelijk geloof ooit effectief kan zijn bijft zich zo pijnlijk aan ons opdringen als wij letten op wat in ons en vlak bij ons gebeurt. Wie heeft er geen momenten, waarin je jezelf afvraagt of je eigen leven te rijmen is met wat je gelooft? Er kan zo'n pijnlijke tegenstelling zijn tussen wat je gelooft en wat je beleeft.

En in de kerk? Zeker, we geloven de gemeenschap der heiligen. Daar leggen wij iedere zondag weer belijdenis van af. Maar intussen zitten wij potdicht voor elkaar. En wij hebben een rijke(?) variatie van reformatorische kerken, die in grote lijnen alle hetzelfde belijden. Maar in de praktijk kunnen wij elkaar nauwelijks verdragen. Zelfs in de kerk, waartoe wij zelf behoren zijn er nog zovelen, die wij eigenlijk niet kunnen uitstaan. Niet in theorie ,ook misschien nog niet eens met opzet, maar wel in feite.

Een ieder heeft zo zijn eigen gedachte en dit betekent, dat daarom een ieder zijn eigen weg gaat. Er zijn zoveel eenlingen en zoveel eenzamen. Ouders begrijpen hun kinderen niet en kinderen hebben geen contact met hun ouders. Predikanten gevoelen de band aan de gemeente niet en voor de gemeente maakt het geen of weinig verschil of zij deze of gene predikant heeft. In onze organisaties, die wij hebben om daarmede onze beginselen tot gelding te brengen, hebben wij zo'n moeite met hetzelfde probleem als waarmee Jezus' discipelen doorlopend te kampen hadden: "Wie van hen de meeste zou zijn". In onze visites kunnen wij geen diepte in het gesprek krijgen en het huisbezoek laat zowel de ouderlingen als de gemeenteleden vaak onbevredigd.

Het is alles zo anders, dan wat het christelijk geloof ons doet verwachten. Hoe komt het toch? Wat is nu de werkelijkheid? Is dit geloof in God werkelijk of is het harde en vaak grauwe leven werkelijk? Dit is een probleem, een tegenstelling die spanning kan oproepen in ons leven. En dit probleem vraagt om een oplossing.

Het is daarom wel te verklaren, dat menige oplossing aan de hand wordt gedaan. De een zegt, dat je het niet zo zwaar moet nemen met dat begrip "zonde". Je moet de natuur haar vrije loop laten. Dan vallen heel wat tegenstellingen vanzelf weg, omdat wat je nu zonde noemt, in werkelijkheid geen zonde is en daarom niet in botsing komt met je geloof. Anderen beweren, dat je de Bijbel niet letterlijk moet nemen. Volgens hen is er heel wat in de Bijbel, dat je gerust terzijde kunt leggen. Sommigen gaan zover door ons te vertellen, dat het Oude Testament afgedaan heeft en je alleen met het Nieuwe Testament te maken hebt. Er worden dan ook veel meer Nieuwe Testamenten gedrukt en uitgereikt dan complete Bijbels.

Maar het zijn allemaal vluchtheuvels. Het zijn alle oplossingen, die ons de indruk moeten geven aan de moeilijkheid ontsprongen te zijn, terwijl wij in werkelijkheid aan alle zijden nog omgeven zijn door hetzelfde probleem. Dat wil zeggen, dat de werkelijkheid schijnt te zijn, dat wij leven in een wereld van haat en honger en armoede, en dat wij daartegenover het evangelie van de verlossing in Jezus Christus voor de toekomst hebben. Die twee schijnen niet samen te gaan en de vraag is nu maar welke van de twee de werkelijkheid is.

Op die vraag zullen wij geen antwoord krijgen, zolang wij die twee tegenover elkaar stellen, alsof beide gelijke waarde hebben. Wij kunnen dit probleem niet oplossen. De moeilijkheden en tegenstrijdigheden in ons eigen leven en in het leven der wereld blijven zoals zij zijn, tenzij God ons opneemt en ons aan Zijn zijde plaatst. Dan leert Hij ons het geheel zien, zoals Gagarin in zijn ruimteschip het geheel van de aarde zag. Toen de astronaut de wereldbol daar zag "hangen" moest hij wel zingen. Hij kon het niet helpen, het lied kwam zo maar. In zekere zin is het ook zo, als God ons aan Zijn zijde het gehéél laat zien. Als Hij ons laat zien, dat *wij* het niet doen, dat onze kerken en organisaties het niet doen, dat ons huisbezoek en onze krant het niet doen, maar dat *Hij* de schoonheid van de verlossing als werkelijkheid laat zien.

Betekent dit nu, dat wij ons van al die ellende in de werld niets behoeven aan te trekken? Natuurlijk niet. Die zien wij en die ondergaan wij in het pijnlijke besef, dat wij mede schuld dragen aan die armoede en die honger en die haat. Maar het is, zonder iets van de verschrikkelijkheid af te doen, de "gedaante dezer wereld die voorbijgaat". De werkelijkheid is, dat die wereld is verlost in de Heiland. Wat wij er zelf aan willen doen en wat wij uit onszelf bedenken om er verandering in te brengen, kan niet meer zijn dan een vér-gezicht. Het is alleen God die ons afstand kan doen nemen, waardoor wij de eenheid en de werkelijkheid van Zijn verlossingsplan zien. Dan komt het lied zo maar. Dan komen wij tot een sprakeloosheid voor het grootse, dat wij dan in het geloof zien. Dan "werpen wij in aanbidding, Here, al onze kronen aan Uw voet".

D.F.

Vragen van een Rebel

Dat ook in Polen de heilstaat nog niet is bereikt blijkt wel uit een brief die gepubliceerd werd in het orgaan van de Poolse Jeugd Organisatie, Srfandar Mlodyck (Warschau). De redacteuren plaatsten bij deze brief de opmerking dat "dit waarschijnlijk een brief is die typerend is voor de ideeën en conflicten van jonge mensen".

Het bewuste stuk luidde:

"Tot dusver is alles in ons land als meer belangrijk beschouwd dan de mens — zijn recht op een menselijke woning en een plaats om uit te rusten. De kampeerhuizen aan de Leba en de zogenaamde Poolse Balaton (een welbekend meer en ontspanningscentrum in Hongarije) zijn een bespotting. Een werker gaat naar het meer, waar hij gedurende twee weken comfortabel zal slapen, een beetje beter zal eten dan hij gewoon is, in de zon zal zitten en zelfs een beetje zal dansen. En wat volgt dan? Hij zal teruggaan naar zijn hol voor een volle 50 weken. Je kan gek worden wanneer je moet leven in een hok vanaf de dag dat je geboren werd. Zo'n hok is de oorzaak van de ziekte van mijn moeder . . . Vanuit dit hol moest ik uitzien op de wereld en haar problemen, op onze grote plannen en prachtige successen.

Ik wens niets van U. Als ik deze brief zou ondertekenen, zou de één of andere goede ziel, of misschien Golflengte 56 (een Pools radioprogramma dat de problemen van iedere dag van de bevolking behandelt, red.) mij misschien helpen om een flat te krijgen om mij op de goede weg te brengen. Maar wat moet er gebeuren met mijn collega, wiens vader niet langer kan lopen tengevolge van de vochtigheid van de kelder waarin hij woont, of met een meisje dat ik ken, dat met zes andere mensen in één kamer woont?

Wat moet er met hen gebeuren? Zij denken net zoals ik. Waarom bouwen de ondernemingen geen behoorlijke woonhuizen in plaats van luxueuze kampeergelegenheden aan de zee? . . . Hoe lang zullen de rijken de enige belangrijke mensen zijn in de Volksrepubliek Polen? Daarop zou ik het antwoord willen weten. Maar ik weet dat niemand mij een eerlijk antwoord zal geven."

(ICN)

NIEUW LOONBELEID IN NEDERLAND

In het begin van 1963 is in Nederland een nieuw loonbeleid van kracht geworden. De wijziging brengt mede, dat de verantwoordelijkheid voor de loonontwikkeling in sterkere mate komt te liggen bij de organisatie van werkgevers en werknemers. Dit komt vooral hierin tot uitdrukking, dat de goedkeuringsbevoegdheid ten aanzien van nieuwe collectieve arbeidsovereenkomsten (C.A.O.'s) nu is komen te liggen bij de Stichting van de Arbeid, een lichaam waarin de bovengenoemde categorieën van organisaties zitting hebben. Voordien berustte deze bevoegdheid bij de Overheid, nl. bij het College van Rijksbemiddelaars, welke instantie zich bij de beoordeling baseerde op de produktiviteitsontwikkeling in de betrokken bedrijfstak. In het oude loonsysteem had de Stichting van de Arbeid weliswaar ook reeds een taak, doch deze was van adviserende aard. De rol van de Stichting wordt dus nu belangrijker, terwijl de Overheid in zekere zin terugtreedt. De laatste gaat echter niet zover, dat de Overheid nu geen invloed meer zou kunnen uitoefenen op de loonvorming. **De regering** zal met de Stichting van de Arbeid om het half jaar de economische vooruitzichten bespreken, aan de hand waarvan men tot overeenstemming zal trachten te komen over de toelaatbare loonkostenontwikkeling in de naaste toekomst. Nadien zullen de centrale organisaties er zorg voor dragen dat de gemiddelde loonstijging niet boven de macro-economische mogelijkheden uitgaat, zoals deze in het halfjaarlijkse overleg naar voren kwamen. De mogelijkheden in 1963 laten, naar werd overeengekomen, een loonstijging toe van slechts 2,7%

In uitzonderingsgevallen kan de Minister van Sociale Zaken een nieuwe C.A.O. onverbindend verklaren.

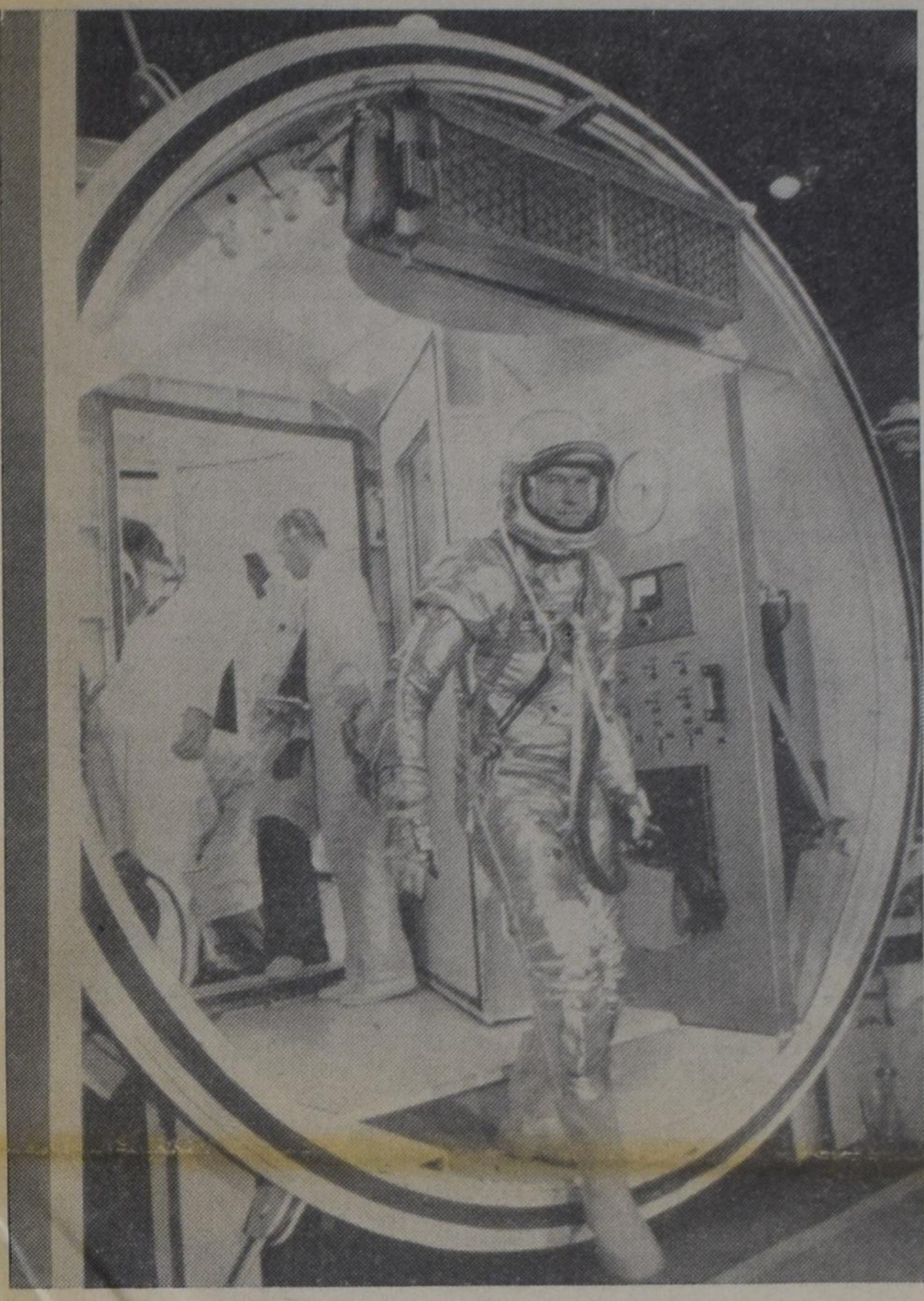

Op de dag dat dit nummer van ons blad gedrukt wordt, zal — als alles naar wens en berekeningen verloopt — de Amerikaanse Major Gordon Cooper de ruimte ingeschoten worden en beginnen aan niet minder dan 22 omwentelingen om de aarde. Op het moment dat U dit leest zal waarschijnlijk ook dit feit alweer geschiedenis zijn. Bovenstaande foto laat zien hoe Major Cooper, gekleed in zijn ruimtepak, de lagedruk-kamer op de basis Cape Canaveral verlaat, als onderdeel van zijn intense voorbereiding.

☆

Het apparaat waarvan wij onderstaand een plaatje geven is de "Telstar II", een onbemande communicatie satelliet, welke kortgeleden van Cape Canaveral werd gelanceerd. De Telstar II schijnt bijzonder goed te functioneren. Zij is o.a. uitgrust met 3600 zonne-cellen, die zonnewarmte omzetten in de benodigde electriciteit.

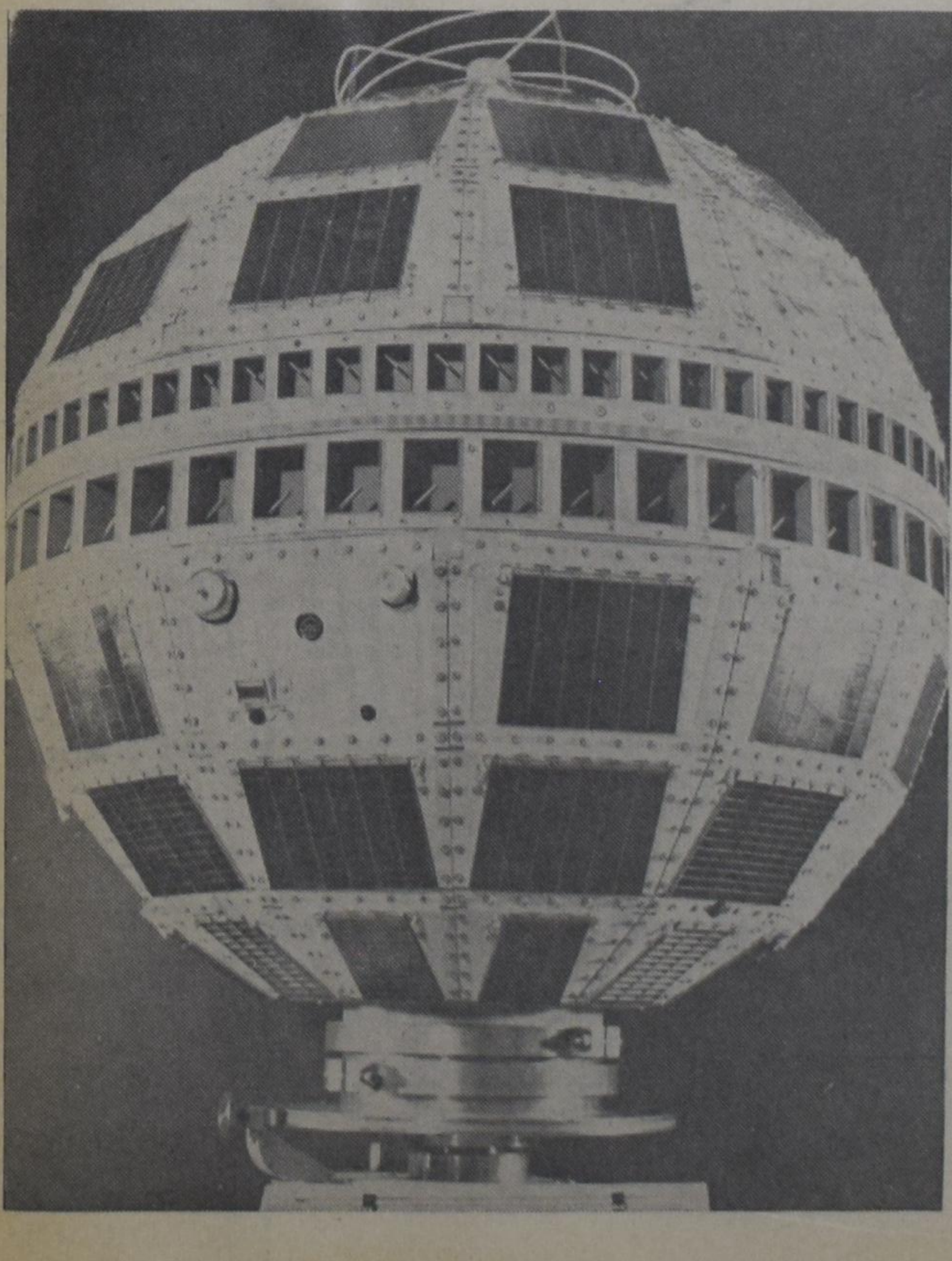

door Tjits Veenstra

Vandaag, 8 mei, is de temperatuur voor het eerst boven de 20 graden Celsius gestegen. Het was dan ook uitzonderlijk mooi voorjaarsweer, zon, een strakblauwe lucht en een bolle zuidenwind. De meisjes en vrouwen fietsten opeens in hun zomerjurkjes en ik geloof, dat alle kinderen op deze vrije woensdagmiddag hun moeder om een ijsje hebben gevraagd, want het was verschrikkelijk druk bij de karretjes. Omdat de radio vanmiddag om één uur voor morgen al weer "kans op een bui en lagere middagtemperaturen" voorspelde, ben ik er met mijn fiets op uit getrokken. Hier in de Herenlaan bloeien de rododendrons, de magnolia, de Japanse kers, ja al wat heester is en in tuinen staat, zelfs onze clematis zit vol knoppen. Maar buiten Zeist is de wereld nog veel mooier. Ik ben eerst langs de Driebergseweg bijna tot aan het station Driebergen-Zeist gefietst en toen, vlak voor de spoorwegovergang rechtsaf geslagen naar Langebroek. 't Is een van de mooiste routes uit de omgeving. De weg gaat steeds langs de Langebroekse wetering. Aan de overkant staan boerderijtjes. De fruitbomen naast en achter de huizen staan gedeeltelijk in bloei, de appelen laten nog op zich wachten, de boomgaarden zijn nog enkel wit. In de tuintjes voor de huizen bloeien viooltjes en tulpen. De boeren waren druk aan het werk. Onder de bomen werd al gras gemaaid, tractors trokken meststrooiers over de weilanden (vanwege die te verwachten regen) en eggen over de bouwlanden. Het winterkoren is nog laag ,alles is erg laat. In de hoogveengebieden zit de vorst nog in de grond.

Langs de weg naar Langebroek staat een hele reeks kastelen, sommige bewoond door de eigenaar, andere ingericht als internaat, enz. In Langebroek ben ik afgeslagen naar Doorn. 'k Heb in het restaurant tegenover huize Doorn, waar eens de Duitse keizer woonde, een uurtje gerust. Huize Doorn is nu een museum, de bezoekers drentelden af en aan. Er stopten drie bussen, allemaal vol huisvrouwen. Die vierden blijkbaar het einde van de schoonmaak. Of ze gelijk hadden. Alleen zou ik na het verwijderen van het stof in huis niet een stoffig museum gaan bezoeken, maar de Keukenhof prefereren. Daar is het nu ook erg druk. De bollen staan in volle bloei, telkens zie je auto's versierd met kransen rijden.

We hebben de feestelijkheden weer achter de rug. Het begon op 30 april met de verjaardag van de Koningin. Ons koninklijk gezin was gelukkig weer helemaal voltallig, met zijn zessen stonden ze op het bordes van paleis Soestdijk (zie de foto in ons blad van vorige week) om de gelukwensen van de langstrekkende Nederlanders in ontvangst te nemen. Prinses Beatrix en prins Bernhard waren daags te voren thuis gekomen van hun reizen, De Prinses van haar reis naar Japan, de Verenigde Staten en Canada. Ze zag er gebruind en stralend uit en zei, dat ze erg genoten en erg veel geleerd had. Haar vader was vanaf Montreal met haar gereisd, prins Bernhard had een bezoek aan Mexico gebracht. Het défilé begon met het aanbieden van de traditionele oorkonde. Dit jaar werd deze aangeboden door de Leidse studenten. Precies om 12 uur 's nachts was de estafetteploeg uit Leiden vertrokken. Iedere student legde 2 kilometer af en om half zeven arriveerde de oorkonde in Baarn. Na die student volgden twee bussen met Rheuma - patienten. Daarna volgde de lange stoet, er liepen o.m. 800 scholieren mee, ze vertegenwoordigden de vormingsinstituten voor niet-meer-leerplichtige jeugd, er was een groep Engelse industriëlen en een groep Ierse huisvrouwen, een formatie Italiaanse en Spaanse arbeiders, een Amerikaanse cameraploeg. Hoogtepunt was de aanbieding van het 7 weken oude lammetje Robbedoes uit Texel voor de dierentuin achter het paleis. De eigenaar, de heer Sok vertelde zorgelijk, dat het moederschaap was gestorven en dat het lammetje vier maal per dag de fles moest hebben. De prinsessen lachten er om. De houtvester nam het beestje onder zijn hoede. Een kleine jongen in Texelse klederdracht, Johan, liep voor de delegatie van Texel, die het lammetje kwam aanbieden, uit. Hij was het eerst op het bordes. Men moest hem met zachte drang weer naar beneden sturen, eerst ging hij netjes alle prinsesen een handje geven. "Ik heb alle koninginnen een hand gegeven," vertelde hij later trots.

De herdenking van de gevallenen was wat verward dit jaar, want over twee dagen verdeeld. De nationale herdenking met de kranslegging bij het Nationaal Monument op de Dam te Amsterdam gebeurde op 3 mei. Ze begon met een herdenkingsdienst in de Oude Lutherse Kerk.. Hij werd bijgewoond door de Koningin en Prins, hoge regerings - autoriteiten, afgevaardigden van Britse, Canadese, Franse en Poolse oudstrijders, van de Holland Society te New York, van het voormalig verzet in Denemarken en door de Canadese generaal Charles Foulkes met zijn vrouw.

Vanaf de kerk ging men naar het monument op De Dam, de stoet was er om vier uur in de middag. De Koningin en de Prins legden de eerste krans, daarna minister-president De Quay en minister Visser, daarna nog vele anderen, een half uur lang. Onderwijl speelde de Marinierskapel koraalmuziek, om half vijf werd de taptoe geblazen, waarna een minuut stilte volgde. Die stilte was volkomen, het verkeer was tot in verre omtrek omgelegd. Na die minuut begon het défilé, voorafgegaan door koningin Juliana en prins Bernhard. Op zaterdag, 4 mei, de eigenlijke dag, herdacht Nederland de gevallenen, ieder in de plaats waarin hij woonde. Ik logeerde in Drachten, bij mijn ouders. Daar werden de doden op dezelfde wijze herdacht als op De Dam, ook eerst een kerkdienst, dan de tocht naar het monument en daarna de kranslegging en de minuut stilte. Opvallend was, dat er geen toeschouwers op het trottoir stonden, we liepen door uitgestorven straten, van vrijwel alle huizen hingen de vlaggen halfstok, het verkeer was omgelegd, alleen de klok luidde en de trommels roffelden.

De viering van de 5de mei daarna gelukt nog altijd niet erg. Op de meeste plaatsen hangen de vlaggen uit, wordt de klok een keer extra geluid, geeft het muziekcorps een concert in de muziektent, verder niet. Er wordt gewoon gewerkt. Hier in Zeist heeft de burgemeester 's avonds de bevrijdingsvlam ontstoken en een rede gehouden. Dat was alles.

Er hebben zich al ruim 400 Nederlandse jongeren tussen 21 en 35 jaar gemeld voor het op te richten Vredeskorps. Daaruit zullen 50 worden gekozen om aan het eind van dit jaar te worden uitgezonden naar een ontwikkelingsgebied. De keuring en selectie is heel streng. Voor het vertrek moet men nog een cursus van 3 à 4 maanden volgen als voorbereiding op het werk dat wacht.

Op het ogenblik wordt de nationale beroepenmanifestatie te Utrecht gehouden, handwerkslieden tussen 17 en 21 jaar houden er wedstrijden wie het beste werk levert. De winnaars gaan in juli naar Dublin om daar deel te nemen aan internationale wedstrijden. De steenhouwers maken een stenen bank voor de tuin van Drakestein, het kasteeltje van prinses Beatrix. Het is klaar, ze heeft het na haar thuiskomst aan de pers en televisie getoond. Ze heeft het naar eigen smaak ingericht. Het is niet een paleisje in het klein geworden, maar wel een representatieve woning, waarin ze gasten kan ontvangen, kan werken en wonen. Om het kasteeltje is een gracht, een houten brug geeft toegang tot het huis.

Op 1 mei is Nieuw Guinea door de V.N. overgedragen aan Indonesië. Toen de V.N.-vlag werd gestreken, zodat alleen de Indonesische vlag nog wapperde, raasde een squadron Indonesische bommenwerpers van Russische makelij over Kotabaru, zoals Hollandia nu heet. Het was feest in de stad, een week lang. Minister Soebandrio heeft een toespraak gehouden en de vertrekkende V.N.-bestuurder er werd een boodschap van secretaris-generaal Oe Thant voorgelezen, waarin hij de aandacht vestigde op het zelfbeschikkingsrecht van de Papoea's, president Soekarno heeft het gebied bezocht, enzovoort, enzovoort. E. J. Bonay, een Papoea en lid van de vroegere Nieuw-Guinearaad is gouverneur geworden. De K.L.M. heeft de eerste vlucht naar Djakarta volbracht. Onze ambassadeur, drs. C. D. Barkman, is met een kleine staf van medewerkers in Indonesië gearriveerd en er hartelijk ontvangen, er is een groep journalisten heen, men spreekt over uitwisseling van studenten. Iedereen is vol goede wil om de goede verstandhouding tussen ons land en Indonesië te herstellen.

Op verzoek van de Verenigde Naties is er een Nederlands Rode Kruis-team naar Congo vertrokken. Het bestaat uit 42 personen, onder wie 5 artsen en een tandarts. Ze zullen er minstens 9 maanden blijven.

Ons land zakt 20 centimeter per eeuw, terwijl het zeeniveau steeds stijgt. De stormramp van 1953 is hieraan niet te wijten, maar de ongunstige dijkprofielen wel.

Artis bestaat dit jaar 125 jaar. De koningin is op de herdenkingsbijeenkomst geweest. Daarna heeft ze een rondgang door de tuin gemaakt, die langer duurde dan volgens het tijdschema was toegestaan. Ze werd namens de dieren begroet door de slingeraap "Pim", hij kon bijna geen afscheid van haar nemen.

In Friesland is nu ook aardgas ontdekt, bij Blija brandt een drie meter hoge vlam, de gasbel strekt zich tot 2 kilometer onder de Waddenzee uit.

Wereldkampioen goochelen Fred Kaps en de Finse goochelkampioen Sabun zijn als getuige à décharge opgetreden voor het gerechtshof te Amsterdam. Er stond een Indisch koopman terecht, die werd beschuldigd dat 11 briefjes van 100 gulden van een winkelier op de Nieuwe Dijk had gestolen. Hij had gevraagd of hij eens zo'n briefje mocht zien. Omdat hij bleef aanhouden, had de winkelier tenslotte een stapel briefjes uit zijn zak gehaald. De Indiër griste ze hem uit de handen, de winkelier pakte ze even snel terug. Het herhaalde zich enkele malen. Toen de bezoeker weg was, miste de winkelier 9 biljetten uit zijn zak en 2 uit de kassa. Fred Kaps verklaarde, dat hij het de Indiër onmogelijk na zou kunnen doen, daarvoor had de man de briefjes telkens te kort in handen gehad. De president van het hof zei: "Nu, als u het niet kunt, dan is het wel onmogelijk". Maar de procureur-generaal was het daar niet mee eens en eiste een jaar met aftrek van het voorarrest.

DE TULPENRALLYE

De Nederlandse equipe Ben Pon en Jhr. H. H. A. Roëll blijkt de vijftiende Tulpenrallye strafpuntloos te hebben uitgereden en is daardoor de grote favoriet voor de eindzege. Op de foto Ben Pon (rechts) en Jhr.H. H. A. Roëll bij hun Porsche.

PLAN UW WONING NU !
Onderzoek hoe U
$ 2000
kunt besparen door het bouwen van een
HALLIDAY WONING

Queenston $4913.—

Evenals honderden andere zuinige woningbezitters kunt U op DE HALLIDAY MANIER besparen — door Uw eigen aannemer te zijn en door zelf de "finishing touch" te verzorgen.

Post coupon vandaag

The Halliday Display Court
551 Maple Ave.,
Burlington, Ont. NE 4-7733
Stuur mij een exemplaar van Uw Catalogus van '63 huizen.
Ingesloten 35¢.

Naam: ....

Adres: ....

Merk dit vakje ☐ als U reeds bouwgrond bezit.

Of versta U met:
GERRY VANDERVELDE
36 Durham Rd.,
Stoney Creek, Ont.
Tel. NO 2-6683 's avonds.

For Your Parties and Weddings
"Vrolijke lees- en Voordrachtstukken" — Arie Post
Per deeltje .... $ 0.95
"Sweat en Tears" — Lieuwen (Yankee Dutch poems). 168 pages .... $ 3.25
Heartily recommended to all who need a SMILE.
Woudstra's Book House
9330 Jasper Avenue, Edmonton

Waarom zou U meer betalen?

Levens-verzekering — Automobile-verzekering — Brand-verzekering — Ziekte-verzekering enz. enz. Men wordt soms naar van al die verzekeringen. En toch is het voor de bescherming van U en Uw gezin noodzakelijk deze verzekeringen te hebben. Alle goede dingen kunnen echter ook overdreven worden. Zo zal bijvoorbeeld een levens-verzekering binnen de perken van het inkomen gehouden moeten worden. Een brand-verzekering niet hoger moeten zijn dan de werkelijke waarde van huis of inboedel. Een ziekte-verzekering kan eveneens overdreven worden.
Het is natuurlijk vanzelfsprekend dat iedere inwoner van Ontario zich verzekerd heeft voor ziekenhuiskosten bij de Ontario Hospital Insurance, de enige instantie in Ontario die voor ziekenhuis-kosten kan verzekeren.
Maar de markt biedt zoveel aan op het gebied van de Operatiekosten en Dokters-kosten verzekering, dat men er verward van wordt.
Hier zijn enkele raadgevingen voor het kopen van een dergelijke verzekering.
Allereerst lette men op de uitkeringen welke de verzekering biedt. In veel gevallen is dit sterk overdreven, waarbij zelden voorkomende gevallen worden verzekerd.
Bijvoorbeeld: Ambulance kosten en speciale verpleegsters verzorging zijn geen normale kosten maar uitzonderingen. Niet een ieder gaat naar het ziekenhuis met de ambulance en slechts in zeer ernstige gevallen zijn speciale verpleegsters nodig. Waarom zou U voor deze dingen een hogere premie betalen? Dokters-visites aan huis en spreekuur worden volledig betaald, soms zijn de eerste bezoeken voor rekening van de patient zelf. Hoevaak komt U b ij de dokter en hoevaak komt de dokter bij U aan huis? U betaalt in de meeste gevallen $ 50.00 premie per jaar voor deze extra uitkeringen.
Betaald U nu meer premie omdat U 6 kinderen hebt, dan iemand die 2 kinderen heeft? Al deze dingen zijn waard bestudeerd te worden.
Indien U nu $ 80.00 of $ 100.00 premie per jaar betaald voor Uw gezin, dan wordt het tijd dat U eens inlichtingen vraagt bij de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society.
Deze verzekering biedt U op zeer voordelige voorwaarden een polis dat U verzekert voor de grote onkosten van Operaties en dergelijke. Met als premie voor een gezin inbegrepen alle kinderen beneden 18 jaar voor $ 34.00 per jaar en voor een alleenstaand persoon voor $ 14.00 per jaar.
Daarnaast biedt deze verzekering U nog een plan, waarbij de dokters-visites in het ziekenhuis en de kosten voor Röntgen foto's worden vergoed voor $ 12.00 per jaar voor een gezin en $ 6.00 per jaar voor een alleenstaand persoon.
Voor voledige inlichtingen stuur onderstaande coupon.

Christian Reformed Church Co-operative
Medical and Hospital Society.
Box 473 — Hamilton, Ontario.
Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Adres: ....

Alleen voor inwoners van Ontario

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

ER DREIGT GEVAAR!
Giftige Middelen kunnen in Uw lichaam grote verwoestingen aanrichten! Neemt geen risico, neemt de onschad. van ouds bekende en schitterende resultaten gevende Florageneeskruiden. Toez. desgewenst in blanco verpakking. Broch. en inl. gratis. Aan welke slepende ziekte U ook lijdt en wat U ook al hebt geprobeerd.
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.
Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

World Wide Travel Service
300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.
Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.
Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.
Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.
ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280
ME 5-5661

BULLETIN No. 26 PHILIPS RECORDS
Alle Te Deum Laudamus platen *kunnen we uit voorraad leveren. 10 Verschillende langspeelplaten (10 inch) met psalmen, gezangen, koren, orgel, in één woord, een pracht variatie. Ook hebben we de gehele CID Te Deum Laudamus Serie. PRIJS VAN DEZE PLATEN SLECHTS* $ 4.50 (*plus tax 14¢ in Ontario*). WIJ BETALEN DE PORTO. *Wilt U klassieke muziek? De schitterende* Music for the Millions *platen komen nu in grote TWAALF INCH uitvoering, slechts* $ 5.45 (*plus 16¢ tax in Ont.*) *postage paid. Vraag lijst.* *Gerry Denbok.*
Burlington Book & Bible House
468 Brant St., Box 381, Burlington, Ontario. Phone 637-2151

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Please inform us immediately of any change in your address.

Boot met goede lading

Ieder jaar zo omstreeks eind April komt er een Hollandse boot aan in de haven van Montreal. Dat is op zichzelf niets bijzonders. Het wordt pas bijzonder, wanneer de passagiers van boord gaan. Dan blijkt het, dat ze allemaal dit gemeenschappelijk hebben, dat hun leeftijd zo tussen 65 en 85 jaar in ligt. Een boot met oudere mensen, zogezegd. Niet een boot met oude mensen, want een mens is zo oud als hij zich voelt, zegt men dikwijls. (Zo is mijn leeftijd tegelijk 54 en 24!) Wie met de bejaarde Canada-vaarders praat, bemerkt al gauw, dat de meesten een jong hart hebben. Velen zijn nog nooit veel verder gereisd dan van Groningen naar Zaltbommel en van Leeuwarden naar Maasdijk, maar nu zijn ze ineens wereldreizigers van formaat geworden. Wie had dat ooit kunnen denken!

Katrien zei: — Wat zou ik te hebben, en ten tweede ligt Montreal staan, als de boot van de N.C.R.V. (de Nederlandse Christelijke Reis Vereniging) aankomt met een lading van oudere familieleden van Hollandse immigranten!

Helaas zal dit wel een van haar onvervulde wensen blijven, want ten eerste hebben wij niet het voorrecht, om nog ouders in leven te hebben, en ten tweede ligt Montreal niet naast de deur.

Toch mogen we ons van nabij mede verheugen in de aankomst van oudere vaders en moeders, opa's en oma's, ooms en tantes. Want een gedeelte van de goede lading reist door naar de West; onder andere juffrouw Aagtje Mol, rustend onderwijzeres, en tante van onze goede buurman Mol. Onze buur was de enige neef en enige erfgenaam (dat laatste doet natuurlijk niet ter zake) van bovengenoemde juffrouw Mol en correspondeerde geregeld met haar. Een en ander heeft nu tot gevolg gehad, dat tante met de N.C.R.V. boot is meegekomen om neeflief met een bezoek te vereren. Het was feest, toen tante Aagt aankwam!

Om het niet te druk voor haar te maken — ze is 81! — waren Mol en de vrouw alleen naar het station gegaan, om haar af te halen. Tante Aagt was echter helemaal niet moe van de reis en toen de Volkswagen met zijn kostbare lading onze straat insnorde, had tante het raampje al open en zwaaide enthousiast met een witte zakdoek. Kordaat klom ze uit de auto en begon iedereen, die zich in de buurt van Mol's woning bevond, hartelijk te groeten.

Een broodbezorger, die juist voorbijkwam, kreeg tot zijn verbazing ook een warme handdruk.

Tante Aagt gedroeg zich als een volleerd wereldreizigster. Ze deed, alsof ze zojuist van Honselersdijk naar De Lier was gekomen en alsof het een peuleschilletje was, om maar even van Holland naar het Westen van Canada te reizen.

Ze wist overal van af en had overal belangstelling voor. Dezelfde dag nog wilde ze de stad en de omgeving zien en toen ze langs de grote department stores reed, liet ze neef Mol meteen beloven, dat hij haar daar morgen heen zou rijden, zodat ze eens rustig kon winkelen.

IMMIGRANTEN-

MIJMERINGEN

Met Katrien was ze ook heel spoedig bevriend en toen ze hoorde, dat ik sinds verleden jaar mijn rijbewijs heb, perste ze me de belofte af, om op regelmatige tijden een autorit met haar te maken.

Tante Aagt werd in een ogenblik populair bij de drie kleinkinderen van Mol, die geen oog van haar handtas afhadden. Daar zaten chocoladerepen en andere zoetigheid in. De tas van tante was net een snoepwinkel. Al haar onderwijzeressen-ervaring ten spijt, verwende ze het kleine grut gruwelijk!

Ze kent ook een aardig mondjevol Engels. Ze maakt een praatje met de melkboer en de postbode en heeft op straat al een kwajongen vermaand, die ze hoorde vloeken. Want tante Aagt is een christin van woord en daad. Ze mag er graag over praten. Vrijmoedig en blijmoedig spreekt ze over haar Heiland en Zaligmaker. Zo nu en dan komen er tranen, wanneer ze het heeft over de goede toekomst, die Gods kinderen wacht. Haar lijflied is een gezang, waarvan onlangs op onze mannenvereniging op G.G. nog geconstateerd werd, dat het piëtistisch was en derhalve ondeugdzaam: — Als hier op aarde mijn werk is gedaan....

Dat is tante Aagt; binnen een week populair en geliefd bij iedereen; een zon in het huis van de Mollen. We moeten er niet aan denken, dat ze maar tot September blijft.

— Daar hadden mijn schoonouders een beetje van moeten hebben, merkte Jo Jans op, nadat ze kennis had gemaakt met buurman's tante. Ach ja, dat is verleden jaar een mislukking geworden. De bejaarde ouders van Henk Jans kwamen in '62 met de N.C.R.V. boot naar Canada. Ouders en kinderen hadden elkaar in tien jaar niet gezien! Al maanden van te voren begon Henk zijn huisje op te knappen: twee slaapkamers in het basement, nieuw behang, van buiten een fleurig verfje. Het huis werd zijn trots en glorie.

Toen kwam de lang verbeide dag. Pa en Ma werden van de trein gehaald en na een blijde begroeting zakte de vreugde snel, toen oma Jans op een jammertoon uitriep: — Maar, arme jongen, wat ben je oud geworden! Wat zie je er zorgelijk uit! Heeft dit ruwe land je zo aangepakt?....

Bij de nette woning van Jans junior gearriveerd, schudde Jans senior zijn grijze hoofd en sprak als volgt: — Wat is me dat nou? Een houten huisie? Jullie wonen toch niet in die opgeverfde schuur?....

Nee, het familiebezoek van opa en oma Jans is geen succes geweest.

In Holland was alles beter dan in Canada: de huizen waren beter; de kerken waren beter zowel uiterlijk als innerlijk; de dominees waren niet zo zwaar op de hand als in Canada (wat ook een deugd werd geacht); de kerk was lang niet zo duur in Holland, terwijl de Christelijke school je daar haast niets kostte; met de mensen in Holland kon je fatsoenlijk praten, maar die domme Canadezen spraken geen woord Hollands, enz. enz.

De hele familie Jans, van klein tot groot, was dankbaar, toen het eindelijk, na vele lange dagen en weken en maanden, September werd, en de oude heer en mevrouw Jans aan boord gingen en de boot de haven uitvoer in de richting van het paradijs: Holland....

Gisteren ben ik even bij de Bergsma's binnengewipt. Die zitten in mijn ouderlingenwijk en hebben ook hun ouders over. Lieve oude mensen zijn het. Ze waren zo dankbaar, dat ze het nog mochten beleven, om hun kinderen in Canada weer te zien! Wie had dat vroeger ooit durven denken!

Oma Bergsma bekende, dat ze vroeger wel eens opstandig was geweest, toen twee van haar drie kinderen naar dat verre Canada vertrokken. Ze had het maar heel liefdeloos en ondankbaar van de kinderen gevonden. Maar nu zag ze heel duidelijk, dat het alles zo geleid was en dat de kinderen hier rijk gezegend waren door de Here. Nu was alles goed! Nu voelde ze het zo aan, alsof er een brug was geslagen over de oceaan. En dat ze die lieve kleinkinderen had mogen ontmoeten...!

Opa Bergsma sprak met waardering over het kerkelijk leven in Canada. Hij had meer zorgen over de kerk in Holland dan over de kerk hier. — Als je nou maar niet denkt, meneer Arie, dat ik je dit vertel, om jullie een veer in de broek te steken. Je moet maar nooit al tevreden worden over je kerk. Want dan komt de klad erin!

De Bergsma's willen het hier eerst eens aanzien, maar als ze het goed blijft bevallen, moet in September de boot afvaren zonder hen. Ze weten precies, hoe ze verlenging moeten aanvragen voor hun verblijf in Canada....

Het schip met goede lading is weer gearriveerd. Er zijn weer heel wat blijde ontmoetingen dit voorjaar in Canada; heel wat blijde gezichten en heel wat blijde tranen ook!

Mijn ouders en ook de ouders van Katrien waren al overleden, toen wij naar Canada vertrokken. Daarom hebben wij niet zo'n pijnlijk afscheid indertijd gekend.

Maar als ik naar mijn eigen kinderen zie, en naar die lekkere knuffels van mijn eerste kleinkinderen, dan kan ik me een beetje voorstellen, wat afscheid nemen betekent voor achterblijvende ouders. Ik hoop het nooit te hoeven mee te maken! En ik kan me als vader ook steeds beter voorstellen, wat het moet zijn voor die oudere vaders en moeders en ooms en tantes, om kinderen en kleinkinderen, neven en nichten weer te zien — wat ouder geworden natuurlijk — maar gezond en wel!

Nu maar niet te veel opscheppen over Canada, kinderen!

En nu niet teveel praten over de voortreffelijkheden van Holland, ouders!

En maar heel dankbaar en heel blij zijn met elkaar, en deze maanden maar veel genieten!

Want het is September, voordat men het weet!

De hele familie Dof wenst alle oudere mensen, die hun familie in Canada bezoeken, net zoveel genoegen en plezier toe als tante Aagt heeft bij buurman Mol!

Arie.

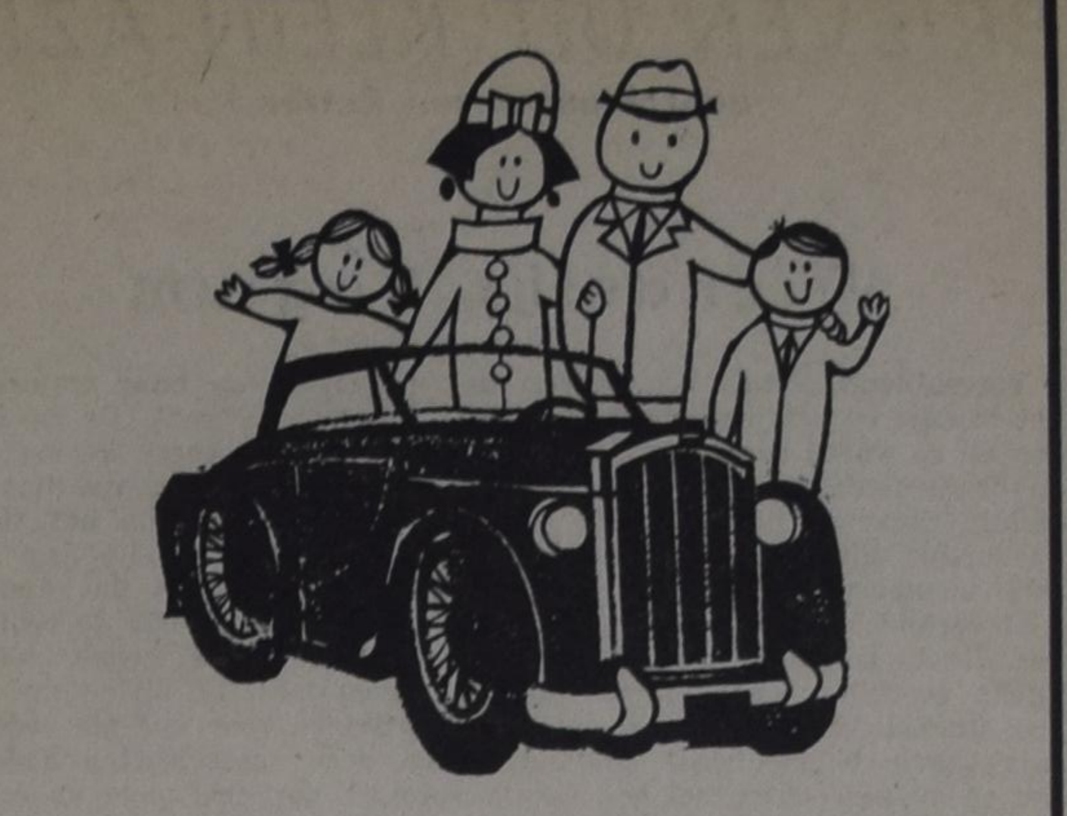

Geld nodig voor een belangrijke aankoop?

Leen het op een **zuinige** manier — vraagt bij het dichtsbijzijnde filiaal een **Royal Bank lening** aan op een termijnen plan, verzekerd op het leven. Eenvoudig, zakelijk, geen "extra's" te betalen. Er is een filiaal van de Royal Bank in Uw buurt.

ROYAL BANK

Totale Activa — $ 5.000.000.000

NIEUW HOOFD VAN DE HOLLAND AMERIKA LIJN

In de plaats van Mr. W. N. H. Vander Vorm, die in februari van dit jaar overleed, is thans Mr. J. J. Fokma benoemd als voorzitter van de raad van commissarissen van de Holland Amerika Lijn.

Mr. Fokma werd op 2 april 1900 in Barradeel, Friesland, geboren. Hij studeerde rechten aan de Leidse Universiteit en is sinds 1925 advokaat te Rotterdam.

In 1950 werd hij lid van de raad van commissarissen van de Holland Amerika Lijn. In 1963 werd hij vice-president. Mr. Fokma is eveneens voorzitter van de raad van commissarissen van de Verenigde Touwfabrieken te Rotterdam, vice-president van "Van Berkel's Patent", voorzitter van de raad van het "**Rotterdams Nieuwsblad**", de **olieraffinaderij** "Zuilen" te Maarssen en lid van de firma Christiani & Nielsen, aannemers te Den Haag. Bovendien bekleedt Mr. Fokma nog tal van functies buiten de zakenwereld, onder andere lid van het bestuur van de Leidse Universiteit.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(28)

Na enig nadenken kwam Bruce Wendell tot deze conclusie: Als je naar een concert gaat met een meisje dat eigenlijk van iemand anders houdt is er maar één ding dat je kunt doen — zit stil en kijk naar de andere paartjes die binnenkomen, je afvragen hoe die zich voelen.

Practisch alle studenten kwamen in paartjes, maar voor velen was het alleen maar een avondje uit: volgende week gingen ze waarschijnlijk met een ander naar een ander avondje. Bruce vroeg zich af waarom hij Fay gevraagd had voor deze avond, terwijl het toch zo'n marteling was naast haar te zitten. Maar toen ze zich plotseling naar hem omwendde realiseerde hij zich dat dit toch dragelijker was dan haar naast iemand anders te zien.

"Bruce," zei ze tegen zijn achterhoofd, omdat hij juist naar de andere kant van de zaal keek, "weet je wel dat je nog geen woord gezegd hebt vanavond? Ik heb het hele programma al drie keer doorgelezen."

"O, ja, ik vroeg me al af waarom het je zo lang nam . . ."

"O, je wilde me niet storen, was dat het?" vroeg ze met een lachje. "Wel, ik ben nu klaar, en je kunt beginnen."

"Wat moet ik zeggen?"

"Met andere woorden, ik moet een gesprek voeren met mezelf? Bruce, soms zeg je de gekste dingen."

"Vind je het vermakelijk?"

"Nee, het maakt me verdrietig. Je bent zo aan één stuk door in de put tegenwoordig. Waarom Bruce?"

"Ik had niet gedacht dat het je plezieren zou om het nog erger te maken dan het al is met zulke vragen."

"Ik doe het niet voor m'n plezier, Bruce. Je weet niet hoe graag ik je vriendschap zou houden. Waarom kunnen we niet gewoon vrienden zijn? Waarom kunnen we niet gewoon naast elkaar zitten, zoals vroeger en plezier hebben?"

Zijn stem, die toch altijd al wat melancholiek klonk, was nog zwaarmoediger dan anders toen hij antwoordde zonder haar aan te kijken: "Omdat ik van je hou, en omdat jij niet van mij houdt". Ik blijf altijd van je houden, ik kan niet anders. En als jij niet verandert zal het altijd wel zo blijven tussen ons, geen vijanden, maar ook geen vrienden." Hij haalde zijn schouders op.

Toen kwamen er twee meisjes naast hen zitten en Fay was blij dat ze van dit moeilijke onderwerp af moest stappen.

Ze hebben een goed koor dit jaar," begon ze. "Heb je ze vorige week ook gehoord?"

"Nee," antwoordde hij lusteloos, "jij wel?"

"Nee, ik ook niet, maar ze zeggen dat het erg goed is. Ik mag toch graag mannenstemmen horen zingen."

"Speciaal die ene." En daarmee zat hij alweer midden in dat pijnlijke onderwerp.

"Zeg zulke dingen nu niet, Bruce. Dat's niet sportief. We willen toch geen vijanden worden?"

"Soms vraag ik me af of dat niet gemakkelijker te dragen zou zijn dan alleen maar vrienden."

"Laten we het maar niet proberen. Het zou voor mij tenminste niet gemakkelijk zijn."

"Waarom wil je de vriendschap eigenlijk aanhouden?"

"Omdat ik er prijs op stel, meer dan je denkt."

Fay werd zich bewust dat de lui om hen heen op hen begonnen te letten. Bruce scheen er geen erg in te hebben. Ze vroegen zich af wat er met Fay en Bruce aan de hand was, ze zagen er niet bepaald vrolijk uit.

Toen kwam het mannenkoortje binnen vanuit een deur achter het podium en de zaal begon te applaudiseren tot ze allen hun plaatsen ingenomen hadden. Daar bleven ze staan tot de directeur het podium beklom: een kleine figuur met zilvergrijs haar en gekleed in deftig jaquet. Hij tikte twee keer op zijn lessenaar; dan volgde een ogenblik van absolute stilte, en in het volgende golfde zacht muziek de zaal in als water waarop gondoliers hun romantische scheepjes langs vrolijke serenades voeren: "Venetiaans liefdeslied" heette het, volgens het programma. Zo volgde het ene liedje het andere, afgewisseld met solo's en duetten. Een van de liedjes waar Randall bijzonder op gesteld was heette "Als ik weg ben". Hij neuriede het vaak, zachtjes voor zich heen. De melodie was zo bekoorlijk en de woorden heerlijk dichterlijk. Hij zong het nu, staande tussen de andere jongens en hij keek naar waar Fay zat met Bruce:

"Kiss her gently, winds,
Gently that she may not miss
Any sweet accustomed bliss,
Any sweet accustomed bliss.
On her lips, her eyes, her face,
Till I come to take your place;
On her lips, her eyes, her face,
Till I come to take your place,
Kiss her gently, winds."

Fay had het vaker gehoord, dit liedje, maar ze genoot er meer van dan vroeger.

Na nog een paar nummertjes werd ze plotseling zenuwachtig. Er kwam nu een trompet-solo van Randall. En ze kon er niets aan doen, maar haar hart begon sneller te kloppen, en zwol toen hij opstond en met dat karakteristieke gebaar de trompet aan zijn mond zette. Ze wist in dat ogenblik dat ze van hem hield, dat ze altijd van hem zou houden en of ze zichzelf al uitschold voor dwaas, het hielp niet.

De zaal was vol van zijn krachtige toon, die rees en ophief tot heldenhoogten "Even bravest hearts may swell" van Gounod. Alleen Bruce applaudiseerde slapjes. De anderen hielden dringend aan voor een toegift.

Na wat lichtere nummertjes volgde een prachtige weergave van Mendelssohns adembenemende "Thanks be to God" uit de "Elijah", waarin de stortvloed van klank tegelijk de harmonie van Gods liefde en de dank van Zijn volk voor de ruisende regen vertolken. Maar het slotnummer, ofschoon van een heel ander genre was even indrukwekkend. Het mannenkoor zong zacht "In heavenly love abiding", terwijl van ergens hoog en ver weg een zilveren stem zich harmonisch door de stemmen weefde. Dat was Randall die in een hoog kamertje, ongezien "Abide with me" er tussendoor speelde. Het was een prachtige fuga van een heel ongebruikelijk soort.

Fay en Bruce gingen weer zwijgend naar buiten toen het afgelopen was. Terwijl ze in een restaurant zaten voor een kop koffie, zagen ze Randall binnenkomen met Nita, lachend.

Bruce keerde zich naar Fay en vroeg haar ernstig terwij hij met zijn hoofd in hun richting knikte:

"Wat denk je eigenlijk van die MacRae?"

"Hoezo?"

"Ik vraag me alleen maar af of je hem wel door hebt."

"Weet ik niet, maar wat bedoel je eigenlijk?"

"Ik snap niet wat hij hier eigenlijk uitvoert. Hij is niet bepaald het type dat voor zijn plezier naar Wharton komt na vier jaar in Princeton. Er is iets aan de hand met hem. Hij had zijn studie gemakkelijk daar af kunnen maken, al zat hij ook krap, wat hij niet doet als je ziet hoe hij het uitgeeft."

"Wat wil je daar eigenlijk mee zeggen?"

"Niets, misschien. Misschien heel veel. Hij gaat vaak genoeg naar Chicago. Je moet hem in de gaten houden. Jij bent wel met hem uit geweest, hoe is hij dan?"

"Hij is een van de leukste jongens die ik ooit gekend heb."

"Dacht ik al. Maar hij is tè leuk, vrees ik. Waarom loopt hij Nita zo achterna?"

"Hij loopt haar niet achterna, het is juist andersom."

"Wel, hij is toch wel een erg gewillig slachtoffer dan, vind je niet?"

Fay werd boos. "Laten we opstappen," zei ze vlug. "Het is in elk geval onze zaak niet om zijn doen en laten te becritiseren."

Bruce betaalde en hield de deur voor haar open. Terwijl ze het universiteitsterrein naderden na een geforceerd gesprek over niets, stelde hij de vraag die ze aan had voelen komen:

"Ga je met me naar de jaarvergadering?

Ze wist wat dat inhield. Elk jaar kwamen alle literaire clubs bij elkaar voor een gezamenlijke bijeenkomst. Een lid van de jongensclubs was altijd voorzitter en ze deden het om beurten. Het was dit keer Bruce's beurt. Als hij de voorzittershamer had overgenomen moest er een secretaresse gekozen worden om naast hem te zitten. Het was altijd een meisje, dat met de voorzitter naar de vergadering gekomen was, die gekozen werd. Fay zag zich daar al zitten ten aanschouwe van de hele school naast Bruce. Dat werd weer een marteling.

Hij bemerkte haar aarzeling.

"Ik weet waar je aan denkt," zei hij, maar kun je het voor deze keer toch maar niet doen? Iedereen denkt dat we bij elkaar horen, en ze zullen je toch wel kiezen, ook al ga ik alleen. Dan denken ze toch dat we hen te glad af willen zijn."

"Vooruit dan maar Bruce," zei ze tenslotte.

Zodoende kreeg Randall weer een "sorry" te horen toen hij haar vroeg twee dagen voor de jaarvergadering. Maar hij wist niet hoe eerlijk ze dat "sorry" meende. En hij kon ook niet aan haar zien, terwijl ze op die bewuste Vrijdagavond naast Bruce zat, hoe miserabel ze dit vond. Hij zat weer met een ander meisje, Jean Culvert.

Het programma was erg leuk en zijn gezelschap ook. Een koude regen kletterde tegen de vensters, duidelijk hoorbaar gedurende een pauze in een voordracht of als een van de debaters zijn notities nasloeg. Het geluid bracht een warme gezellige sfeer.

Zo te zien was Fay volkomen op haar gemak. Maar ze voelde zich verschrikkelijk. In wat een onduldbare situatie bevond ze zich, bedacht ze terwijl ze de zaal overzag, Dit moest de laatste keer zijn. Het was onmogelijk om zo voort te gaan. Randall zag haar ook: ze moest doen alsof er niets aan de hand was; en ze slaagde daar schijnbaar goed in.

Toen de vergadering was afgelopen vertelde ze Bruce haar besluit, dat ze niet weer met hem uitging, nooit. Hij nam het vrij rustig op en liep door de stromende regen terug naar zijn kamer, waar hij haar foto van z'n bureau verwijderde, opvouwde en daarna in een la stak, weg, uit zijn gezicht. Het was altijd z'n gewoonte geweest om een kort bijbelgedeelte te lezen voor hij ging slapen, maar vanavond deed hij het niet. Hij lag lang te woelen, luisterend naar de regen en naar Craig's regelmatige ademhaling in het donker.

Om twee uur sprong hij zijn bed uit, schoot een kamerjas aan, en zich neerzettend bij zijn bureau begon hij te schrijven. Pas toen het al licht werd kroop hij weer in zijn bed en sliep tot de middag.

(Wordt vervolgd.)

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

④

Vriendelijk Bâglum

Verschillende foto's kon ik van het bruidje en de familieleden maken en ze waren zeer verguld met de belangstelling van een vreemdeling. Stokstijf poseerden ze en natuurlijk hield de grootmoeder mijn zonnebril op. Eén der vrouwen vertelde me, dat ze een neef had die in Duitsland z'n militaire plicht vervulde, waaruit men op zou kunnen maken dat ze toch enig begrip hebben waar Holland ligt en dit associëren met het aangrenzende land.

Na het nemen van de foto's wilde het bruidje graag weten of en wanneer ze de afdrukken kreeg en drong erop aan dat ik haar adres zou opschrijven. Ik beloofde haar de foto's met een dag of tien en vertelde erbij, dat ze via Ali in haar bezit zouden komen. Daarmee was iedereen tevreden en na veel handen schudden en nawuiven, keerde ik naar de wachtende mannen terug. Het deed me even glimlachen om deze verderop in de "straat", met de ruggen naar het tafereel toe, daar te zien staan.

dat een bruid op haar trouwdag niet buitenshuis gaat. De bruidegom moet haar eerst komen afhalen voor de ceremonie die ergens in de kom van het dorp plaatsvindt. Gaat ze die dag uit, dan bestaat er kans dat andere mannen haar zien vóór de bruidegom en dat is ten enen malen niet geoorloofd. Ik stelde dus de geste, dat ze voor mij als vreemdeling, deze voorschriften hadden verbroken, nog veel meer op prijs. Dit was dus speciaal voor mij gedaan.

Inmiddels waren we in de buurt van de "cesme" (fontein) aangekomen. Daar in de huizen geen water aanwezig is en er ook geen regenbakken zijn, worden de vrouwen genoodzaakt op een centrale plaats de was te doen. Warm water is dus evenmin aanwezig, maar ook geen wasborden of andere faciliteiten. Hun manier van wassen is daardoor ook heel anders dan wij dat gewend zijn. Nadat het goed geweekt is, wordt het op een platte steen gelegd, en met een

Vrouwen aan dorpsfontein.

Voor mij was het echter een geweldig leuke ervaring om dit te hebben meegemaakt en ik voelde me weer eens bevoorrecht een vrouw te zijn. Ik weet zeker dat een reporter van een grote krant of bekend tijdschrift, gewatertand zou hebben om een dergelijke gelegenheid te krijgen. Juist omdat hij man is, die in Turkijë toch veel meer in aanzien zijn dan de vrouw, wordt hem zo'n kans niet gegeven. Een vreemde man komt nu eenmaal niet in aanmerking om foto's te maken van een meisje of vrouw.

Ali voelde zich als onze leider op dit moment en stelde voor nog meer foto's van zijn dorp te maken. Hij wist te vertellen dat de vrouwen wasdag hadden en dit deden aan de dorpsfontein. Als ik daar dus nog wat opnamen van wilde maken, was daar helemaal geen bezwaar tegen. Onderwijl vroeg ik, waarom de vader van de bruid nu eerst nog met hem had moeten praten. Toen kwam de aap uit de mouw.

Het is een ongeschreven wet,

lange houten spatel gewerkt. De vrouwen slaan erop, alsof ze een mat aan het kloppen zijn. Enkele malen wordt het bundeltje omgekeerd en op dezelfde manier behandeld. Daarna wordt het onder water gedompeld en uitgewrongen. De kleren worden dan gedroogd op heggen en boomtakken. Schoon kan de was niet genoemd worden en helder zeker niet.

Bij deze fontein waren op die morgen ongeveer tien vrouwen bezig. Op een meter of vijf afstand kon ik hen fotograferen. Kinderen stonden toe te kijken, enkele jonge meisjes wachtten op hun beurt en hadden hun wasgoed in een stapeltje boven op het hoofd liggen. De wat oudere vrouwen keken niet op of om toen ik naderbij kwam en gingen rustig verder. Ook hier waren de mannen op grote afstand blijven staan.

Daar de huwelijksvoltrekking pas over vier uur plaatsvond, was het beter om naar de auto terug te gaan, anders ging er teveel tijd verloren.

We namen afscheid van onze tolk en Ali kwam nog even apart naar de auto om z'n vrouw aan ons voor te stellen. Ook hiermee wilde hij ons tonen dat hij behoorde tot de moderne Turken. Bij ons vertrek verzekerden wij hem dat we zouden schrijven en de gemaakte foto's aan hem zouden opsturen. Wellicht moest de postbode uit Ankara daar een extra trip voor maken, want wie van deze mensen zal er ooit post ontvangen?

Ongetwijfeld heeft het hele dorp dan ook geweten dat onze brief met foto's en een paar zakdoekjes voor de bruid, veertien dagen later aankwam. Hoogstwaarschijnlijk is Ali naar één of andere vooraanstaand burger in de omliggende plaats gestapt, om de Engelse brief te laten vertalen.

Voor hen was het een eer geweest om een paar vreemdelingen in hun dorp te ontvangen. Voor ons was het een ervaring om dit mee te maken, waardoor we een betere kijk kregen op het leven en de mensen die in het Anatolische plateau wonen. Hun gastvrijheid en vriendelijkheid hebben ons ontroerd.

Atatürk heeft de Westerse beschaving in dit land willen invoeren, wat hem in menig opzicht is gelukt. De sluier en de fez worden hoegenaamd niet meer gedragen, maar de zeden en gewoonten op het platteland zijn onveranderd gebleven.

Goed beschouwd hebben deze mensen, die zo ongecompliceerd en simpel leven, geweldig veel voor op de stadbewoners. In ons hart voelen we ons mede daardoor, geloof ik, meer tot hen aangetrokken.

Mannenpraat

EVEN LUISTEREN

Het staat daar zo simpel: "Even luisteren". Maar luisteren is eigenlijk nog niet eens zo eenvoudig. In de oude tijd leefde men heel veel bij wijze spreekwoorden. Wellicht was dat nog een gevolg van de dichterlijke nalatenschap van Vader Cats. Er is een tijd geweest dat de Bijbel en het grote boek van Cats de wijsheid waren waar men bij leefde. Wie wel eens in dat boek van Vader Cats heeft gelezen is wel tot de conclusie gekomen, dat dat boek een compacte wijsheid bevat.

Eén van de wijze woorden was, dat het moest een goed spreker zijn, die een goede luisteraar verbeterde. Goed luisteren is inderdaad een belangrijk ding in ons leven. Goed luisteren kan ons behoeden voor verkeerde beoordeling van anderen en ook voor verkeerde reakties.

Nu is het heus niet zo geweldig belangrijk wat ik schrijf. Maar toch wel de moeite waard om goed te luisteren of goed te lezen.

We zijn al enkele maanden op gang met onze rubriek *Mannenpraat*. En ik geloof zeker dat er geen enkele lezer van C.C. is die als hij het blad ontvangt ook niet belang stelt in deze rubriek. Helemaal niet omdat deze rubriek zo belangrijk is, maar juist omdat het een eenvoudig praatje is van de gewone man.

De eigenlijke bedoeling is dat deze rubriek dienstbaar zou zijn aan het werk der mannenverenigingen. Velen hebben dat ook getoond door een artikel in te zenden betreffende het werk van de M.V.

Nu is het natuurlijk erg moeilijk om altijd op hetzelfde aambeeld te hameren. We kunnen maar niet aldoor praten en schrijven over hetzelfde onderwerp. Daarom mag dat terrein ook wel wat breder zijn, d.w.z. dingen die ons kerkelijk denken raken en onze principiële kijk op het brede levensterrein.

Doch nu komt het dat we even goed moeten luisteren: Dit blad is gebonden aan bepaalde eisen. Men kan b.v. een artikel schrijven dat naar zijn aard beter in een kerkblad thuis hoort. C.C. is geen kerkblad en sommigen vergeten dat wel eens. Ook moeten inzenders er zich wel voor wachten om hetgeen ze schrijven niet de vorm van een preek te geven of een soort meditatie over een tekst. Dat is niet onze bedoeling met deze rubriek, maar het voldoet ook meestal niet aan de wens van de lezers.

Natuurlijk mag het wel ernstig zijn. Trouwens hoe zouden we over onze heiligste beginselen kunnen schrijven zonder ernstig te zijn. Ook is het zeer begrijpelijk dat we rond Kerst en Nieuwjaar of met de andere feestdagen eens teruggrijpen naar de grote betekenis van deze heilsfeiten, maar dat behoeft dan toch nog niet in een preekvorm te geschieden.

Bovenstaande is maar zo'n algemene opmerking en we hopen dat eventuele inzenders daarmee rekening willen houden.

Nu is er nog een ding waar we iets over willen zeggen, dat mogelijk een beetje onvriendelijk lijkt, maar toch zeker niet onvriendelijk is bedoeld.

Het kan soms gebeuren dat er een artikel wordt ingezonden waarvan de redaktie van mening is dat het om een of andere reden wijzer is om het *niet te plaatsen*.

Nu kan het zeer zeker onprettig zijn, als uw epistel door de redaktie anders wordt gewaardeerd dan door u zelf. Maar dat recht heeft een redaktie nu eenmaal.

Iemand zond een stukje in voor plaatsing en schreef er onder, als u denkt dat het niet geschikt is wilt u het dan maar in de papiermand gooien? Kijk, dat is wijze praat. Ik heb wel eens gehoord, dat de papiermand aan een courantenbureau het meest onmisbare ding is.

Ten besluite nog een klein verhaaltje dat echt gebeurd is (niet in Canada). Er was een dominee die bekend stond om zijn altijd goede en verzorgde preken. Eén van zijn gemeenteleden maakte hem daarvoor een complimentje op een goede Zondag. De goede man antwoordde, als je iets goeds hebt te zeggen over mijn preken, dan moet je bij mijn vrouw wezen, want al mijn preken passeren de staalharde kritiek van mijn vrouw. Nu, dat is nog al wat. We zouden denken dat dominees zo geleerd zijn, dat die boven alles verheven zijn.

Daarom mannen, klim in uw pen en schrijf onbeschroomd wat ge op uw hart hebt en wat in het belang is van de Rubriek M.P. en voor Calvinist Contact, maar heb ook de euvele moed om hetgeen u geschreven hebt aan uw vrouw voor te lezen. Die vrouwen kunnen in hun eenvoud soms zo heel wijs zijn. Soms kunnen zij *niet* zeggen hoe het wel moet, maar ze kunnen *wel* zeggen hoe het niet moet.

En nu ik toch over algemene dingen schrijf, de tijd van vergaderen van de M.V. is voorbij en we gaan wat dat betreft de rusttijd tegemoet. Maar daarom behoeft ons denken nog niet stil te staan. Ik bedoel ernstig nadenken. Nu, laten we dan eens nadenken of we met M.P. ook iets kunen doen waar we ook wat aan hebben voor onze vergaderingen. En wie een suggestie heeft schrijve daar eens over, b.v. of het mogelijk is dat we zo om de twee of drie weken een schets hebben om inleidingen te maken.

Zou dat ook niet bevorderlijk zijn om meer lezers te krijgen voor C.C.? Ik geloof het zeer zeker.

C.C. moet een lijfblad zijn van onze mannen in Canada en dat is het nog lang niet.

We hebben dat onlangs nog kunnen lezen in ons blad, hoeveel abonnees er zouden *kunnen* zijn en hoeveel er *werkelijk* zijn. Het was verre van goed te noemen.

Nu heb ik nog een vriendelijk en ook dringend verzoek aan Voorzitters of Secretarissen van Mannenverenigingen. Wilt u uw correspondentie-adres aan ondergetekende opgeven, dat kost niets en dat verplicht tot niets, maar dat zou mij wel eens van dienst kunnen zijn om een of andere vereniging te verzoeken ook iets bij te dragen voor de rubriek M.P.

S.

Alle inzendingen aan:
Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

Naschrift van de redactie.

Wat het laatste deel in dit artikel betreft, wordt ons, indien wij Mr. Schinkel goed begrijpen, indirect gevraagd schetsen voor inleidingen ter beschikking te stellen.

Vooraf willen wij onze erkentelijkheid uitspreken voor het pleidooi, dat Mr. Schinkel houdt voor ons blad. Hoewel wij erg blij zijn met het aantal abonnees, weten wij wij maar al te goed dat dit aantal veel en veel hoger zou kunnen zijn. En wij zouden er erg blij mee zijn, indien wij op de daadwerkelijke steun van de M.P.'s zouden mogen rekenen om dit aantal op te voeren.

Wat nu die schetsen betreft, zouden wij willen verwijzen naar de schetsen, die nu reeds geruime tijd in ons Engels bijvoegsel verschenen zijn. Misschien heeft de taal velen wat afgeschrikt en zouden zij liever zien, dat de schetsen in het Nederlands waren. Er is echter een groeiende belangstelling om ook dit materiaal in het Engels te geven. Wij hebben uiteraard nauwkeurig kennis genomen van de inhoud van deze schetsen en wij kunnen uit overtuiging zeggen, dat ze uitstekend zijn. Indien men grondig Bijbelonderzoek wil, zijn deze schetsen het beste dat men wensen kan. De schrijvers hebben uitzonderlijk goed werk gedaan. Ook al vergt het extra moeite, toch geloven wij, dat die moeite beloond wordt door het bestuderen van deze schetsen, ook al zou men de inleidingen en de besprekingen in het Nederlands willen houden.

Red.

Four Seasons Travel (OSHAWA)

57 King St. East, Oshawa
Tel. 728-6201, OSHAWA - WHITBY, - BOWMANVILLE

Wij zijn professionals in het reiswezen en garanderen de laagst mogelijke prijzen per schip of vliegtuig. Onze service is absoluut gratis.

JAN KESSLER — HANS HAAGMANS

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
•
139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

JAN FABER

Nu Manager van

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal)

Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

EEN UIT EEN SERIE MEDEDELINGEN
OMTRENT DE DIENSTEN VAN DE ONTARIO REGERING

Het Reiswezen is ieders aangelegenheid

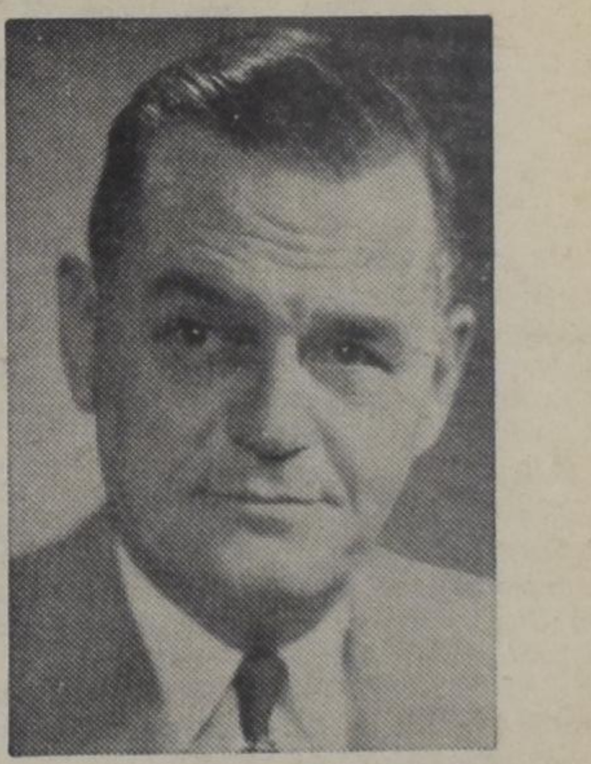

HON. BRYAN L. CATHCART

Nagenoeg iedereen in Ontario vindt indirect baat bij het reiswezen, binnen het raam waarvan jaarlijks een bedrag van $ 425.000.000 wordt besteed. Diegenen, die dagelijks hotels, motels, restaurants, winkels etc. exploiteren profiteren daarvan direct.

In de grote vacantiegebieden was 1962 een goed seizoen, met jaarlijkse toename van het aantal vakantiegangers. Het extra voedselverbruik begunstigt de landbouw, de verkoop in winkels stijgt, hotels, motels en restaurants varen er eveneens wel bij.

Binnen de werkzaamheden van het Department van Verkeer en Publiciteit bereikte de schriftelijke aanvragen om inlichtingen van mogelijke en toekomstige vakantiegangers een record aantal van 418.524. Dit betekent een toename van 30.188 over 1961. Eigenaars van toeristenbedrijven en aanverwante diensten over het geheel genomen hadden een inkomstentoename van 8% tengevolge van bestedingen door vakantiegangers. Ongeveer 5.285.568 auto's kwamen Ontario binnen vanuit de Verenigde Staten op voertuig-reisvergunningen. Dit betekende een toename van 4,7% over het vorige jaar. Het belangrijkste is dat het Ontario aandeel 73,9% was van het totaal aantal auto's die Canada binnenkwamen via Amerikaanse grensovergangen.

In 1962 waren er 860.526 toeristen die onze 17 officiële Ontvangst Centra bezochten waar zij inlichtingen en hulp kregen voor hun vakantiegenoegens.

Er werden 224 nieuwe toeristencentra met 2008 slaapgelegenheden in 1962 gebouwd; uitbreidingen werden aan 358 toeristencentra toegevoegd met 1884 slaapgelegenheden.

Ramingen door het Rijksbureau voor Statistieken wezen uit dat $ 555.000.000 in Canada werd uitgegeven door buitenlandse toeristen gedurende 1962. Ontario's aandeel in deze uitgaven bedroeg meer dan $ 425.000.000. Daaraan toevoegend wat vakantiegangers uit andere Provincies besteden, dan hebt U een reiswezen dat de $ 1.000.000.000 benadert, een bedrijf dat de steun en de medewerking van onze gehele bevolking rechtvaardigt.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

DEPARTMENT OF TRAVEL AND PUBLICITY

HON. BRYAN L. CATHCART, MINISTER — HON. JOHN P. ROBARTS, Q.C., PRIME MINISTER — G. E. MOORE, DEPUTY MINISTER

Alle goede dingen in drieën

- **De Nederlanden** van 1845
- The Commercial Life Assurance Co.
- The Halifax Insurance Co.

(Canada's **oudste** verzekeringsmaatschappij)

Bij deze **3**

bent U voor **al Uw Verzekeringen** veilig onder dak

Hoofdkantoor: 1303 Yonge St., Toronto. **Tel. 924-7311**

WIJ HEBBEN WEER EEN AANTAL LEUKE BOUWPLATEN IN VOORRAAD ! !
Wilt U er gaarne een GRATIS voor Uw kinderen ontvangen? Zendt dan omgaand Uw naam en adres aan: Commercial Life, 1303 Yonge Street, Toronto.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Over de Eredienst

Als gewone huisvrouw en moeder heb ik toch de moed bij elkaar verzameld om mijn gedachten eens op papier te zetten.

Er wordt tegenwoordig in De Wachter en ook in Calvinist Contact veel geschreven over "vernieuwing van de eredienst". Al die artikelen, die over dat onderwerp geschreven zijn, daar ben ik het lang niet mee eens. En ik geloof, dat ik niet de enige ben die daar zo over denkt. Met oudere mensen heb ik er over gesproken, en ook met jonge mensen, die het ook beter vinden, de eredienst te laten zoals het is.

We mogen ons eerst wel eens afvragen, of elke verandering wel verbetering is, want dat is het punt, waar het om gaan moet.

Er wordt gesproken van "de sleur" in de tegenwoordige liturgie. Als dat nu altijd sleur geweest is, dan zijn al die voorbijgegane kerkdiensten voor niets geweest. Dan kan ik me niet begrijpen dat de mensen daar vroeger een paar uur voor gelopen hebben. Om die kerkdiensten bij te wonen. En als die mensen dan last hadden van slaap weet u wat ze dan deden? Ze gingen staan te luisteren naar het Woord van God. Dat moest nu nog eens iemand doen. Er zou om gelachen worden, maar dat is nu de kern waar het op aankomt: met welk doel gaan we naar de kerk? En als we niet beseffen, waarom we naar de kerk gaan, dan helpt ons ook geen verandering.

Ik weet wel, er gebeuren heel wat dingen tijdens de kerkdienst, wat daar niet hoort. Om maar te noemen, de slapers, kauwen op gum, praten met elkaar e.d. Maar zou dat anders worden, als er verandering in de kerkdienst kwam? Ik geloof het niet. Wat m.i. van groot belang zou zijn is dit: als gezin bij elkaar in de kerk gaan zitten. Dat zou de orde en de eerbied in de eredienst bevorderen. En dan moeten we onze kinderen van jongsaf vertellen waarom we naar de kerk gaan. We leren ze aan tafel toch ook stil te zitten en te luisteren naar het bijbellezen en het gebed. Zo moeten ze ook leren stil te zitten en te luisteren in de kerk. De preken zijn tegenwoordig maar een half uur, dat is niet een te grote opgave om daarnaar te luisteren. En als we dan na de kerkdienst thuis ook nog eens wat napraten over wat de ds. verteld heeft, en we de kinderen er ook eens wat vragen over stellen, dan krijgt het allemaal meer betekenis.

Want de preek is toch wel het voornaamste punt in de eredienst. We gaan toch naar de kerk om Gods Woord te horen. Dat we door dat Woord vermaand, getroost en gesterkt worden, om weer verder te kunnen in dit leven. En daar is de predikant de aangewezen persoon voor.

In de week moet hij zich daarop voorbereiden. Hij moet weten wat er in de gemeente omgaat. En daarvoor gaat de predikant ook voor in het gemeenschappelijk gebed, waarin de dank en de noden van de gemeente voor God neergelegd worden. Er wordt ook voorgesteld om het "Onze Vader" of de geloofsbelijdenis gezamenlijk op te zeggen, maar dat is, vind ik, oneerbiedig en rommelig. Want de woorden worden nooit precies gelijk gezegd. En als één persoon dat voorleest en de gemeente zit eerbiedig te luisteren, dan spreekt dat geloof ik meer tot ons.

Er wordt ook gesproken over een kerkkoor, kinderkoor, en ook wel solozang. Het kan allemaal wel gaan tot eer van God, maar de gemeentezang is altijd een belangrijk onderdeel van de eredienst geweest. En is het niet een heerlijk iets, dat samen zingen van groot en klein tot eer van God?

Dan zijn het allemaal geen fijn geschoolde stemmen die daar zingen, maar een beverige stem van een oud persoon kan nog wel meer tot eer van God zijn.

Als daar een koor staat te zingen, kun je de woorden altijd niet goed volgen. Nu wordt er ook geschreven, dat een spreekkoor dan misschien beter zou zijn. Laten wij toch ophouden met aldoor wat anders te zoeken. Als wij het hymnbook of psalmboek voor ons hebben, dan weten wij wat we zingen.

De kinderen begrijpen het allemaal niet, dat is waar, maar daar zijn de ouders en opvoeders voor om het te verklaren.

Ook voor onze opgroeiende jongens en meisjes, maar evenzogoed voor oudere mensen, blijven er altijd veel vragen over. En daarvoor zijn de onderlinge gesprekken over het geestelijke leven van zo groot belang.

Maar de eredienst moet eredienst blijven. Het moet niet gelijk worden aan een soortement concert of een of andere gezellige vergadering. Er is een zeker gezegde, "zet de oude palen niet terug". Dat kunnen we niet altijd in toepassing brengen, maar we moeten voorzichtig zijn met het beleven van de eredienst.

P.S. Toen ik dit stukje klaar had, las ik in De Wachter een art. van een lid van de Chr. Ref. Church uit de States. Wat geeft dat een saamhorigheidsgevoel, want die persoon is er ook van overtuigd dat de eredienst moet blijven zoals die is.

(Mrs.) G. Oldengarm

Voor de laatste keer ruimen we een plaatsje in om nog eens over de ere-dienst van gedachten te wisselen. Zoals Mrs. O. in bovenstaande brief al opmerkt is er de laatste tijd veel en vaak over geschreven. We weten nu onderhand wel dat we er niet allemaal gelijk over denken.

En dat hoeft ook niet. Als we elkaars gevoelens maar respecteren en niet denken dat wij het alleen maar weten en andersdenkenden er finaal naast zijn. Het is nu eenmaal te allen tijde zo geweest: als er wat nieuws kwam, zag de één er heil in, de ander alleen maar een groot gevaar.

'k Herinner me nog heel goed, dat, toen ik een jong meisje was, men bij ons in de kerk begon, zo nu en dan de nieuw toegevoegde gezangen te laten zingen. Het merendeel van de gemeente zong er lustig op los. Enkelen hielden demonstratief hun mond en zagen boos de kerk door. En één man liep er zelfs uit! Want met zùlke gezangen kon je God niet eren! Wèl als je je mond hield of de kerk uit liep?

Nu worden overal gezangen gezongen en wij in Canada hebben een overvloed in ons hymnbook. De een misschien wat mooier dan de ander. Maar ik denk niet dat er meer iemand thuis blijft omdat er gezangen in de kerk gezongen worden. Men is daar dus nu mee verzoend. Zo is het vaak gegaan met nieuwigheden. Mrs. O. is bang dat het op den duur in onze kerken op een concert zal gaan lijken. Wel, daar zijn we zelf altijd nog bij. Maar ziet u, zoals het tegenwoordig toegaat, is het ook niet altijd geweest. Lees de Bijbel er maar eens op na. In Psalm 149 en 150 b.v. worden zoveel muziekinstrumenten genoemd om God te eren, dat de tegenwoordige kerkganger geneigd is zijn hoofd te schudden en te denken: een compleet concert! Er wordt gezegd dat men met bovengenoemde instrumenten God moet loven in de vergadering van de heiligen. Wat zal me dat daar vroeger wat geweest zijn!

Hoe dat allemaal weer veranderd is? Ik weet het ook niet. Heel langzaam aan waarschijnlijk. En weet u, misschien hebben de mensen van die tijd wel gezegd: "wat een lauwe boel bij ons in de kerk. Ze zijn nog te gemakzuchtig om hun instrumenten te bestuderen, gedurende de week en nu laten ze voor 't gemak de gemeente maar zingen. Waar moet het toch heen met het christendom van tegenwoordig?"

Ja, ik weet wel, ik ben wat aan het fantaseren, maar éėns is het toch veranderd en langzamerhand geworden tot wat het nu is.

Alles verandert geregeld. Kijk een naar vroeger toen onze ouders jong waren. Toen waren er geen auto's en men liep uren om een dominee te kunnen horen en als gemeente samen te zijn. En hoevelen komen nu trouw twee maal, terwijl zij een auto ter beschikking hebben? Vroeger preekten de dominees ook gerust anderhalf à twee uur. Tenslotte liepen de mensen niet voor niets zo'n end.

Tegenwoordig, als de dominee drie kwartier preekt vinden de mensen dat hij aardig lang "aanhoudt" en als het tussen de drie kwartier en het uur in komt te zitten zegt de kerkeraad; niet te lang preken, dominee, de mensen willen ook weer eens naar huis.

'k Ben het overigens roerend eens met Mrs. O., eredienst moet eredienst blijven, maar daar zijn we het dacht ik allemaal wel over eens. Maar als het mooier of beter kan, waarom dan niet? En *als* er dan eens verandering mocht komen ('k hoop dat ik het nog eens beleven mag), dan is het vast niet zo als Mrs. O. suggereert, dat dan al die voorbije kerkdiensten voor niets geweest zijn. Als een huisvader, na jarenlang hetzelfde eigengemaakte gebed gebeden te hebben (dat hij misschien voor het eerst op z'n trouwdag bad) dat gebed nalaat, omdat hij eindelijk begrepen heeft, dat een vrij gebed, aangepast aan de gebeurtenissen van een bepaalde dag, meer spreekt tot hem en zijn gezin, dan is dat prachtig. Maar dan zijn zeer zeker niet de gebeden van voorbijgegane jaren voor "niets" geweest. Al waren het dan ook elke dag dezelfde woorden, met misschien een kleine variatie voor een bepaalde tijd van de dag. Er is niets erger dan sleur in ons leven. Je raakt dan zo aan de dingen gewend, dat je het mooie dat je er eerst in vond, nu niet meer ziet. Zullen we nu dit onderwerp maar sluiten en er op toezien dat God in elk geval door onze kerkgang eer ontvangt?

G.W.

Voor de Farmers

Wie voorgaande stukken heeft gevolgd, zal begrepen hebben waarom velen zeggen dat kunstmest het land bederft. We hebben kunnen zien dat dit door onoordeelkundig gebruik zeer goed mogelijk is.

Genoemde plantenvoedings-ziekten komen niet voor in de natuur, doch alleen in de cultuur; bewijs dat de cultuurfouten de oorzaak zijn. Een enkeling denkt dit zelf op zijn farm wel te kunnen uitzoeken. Laat ik melden dat, indien dit kon, het ook te kostbaar zou zijn. Laten we ons bij ons vak houden, hetwelk een zo alzijdige ontwikkeling eist en het kostbare onderzoeken aan anderen overlaten. Vorige keer schreven we over de z.g. "Wet van het minimum" waarmee bedoeld wordt, dat de opbrengst zich regelt naar dat element hetwelk in het minimum is. Laat ik dit met een enkel voorbeeld trachten duidelijk te maken en daarbij tevens het gevaar van die zelf-onderzoekingen demonstreren. Een farmer verbouwde nogal heel wat corn doch de opbrengst was steeds matig; hij probeerde het met een grotere stikstof gift, en zie daar, het lukt. Was het wonder dat hij trots was op zijn ontdekking? Het jaar daarop weer weinig kali en fosfor en veel stikstof, maar de opbrengst viel dat jaar niet mee. Het derde jaar nogmaals dezelfde bemesting met gevolg een slechte opbrengst. De farmer, zich nog goed dat eerste jaar herinnerende, kon niet geloven dat dezelfde bemesting nu een tegenovergestelde uitwerking kon hebben. Toch was het een heel gewoon verschijnsel, want terwijl het eerste jaar, toen de stikstof in het minimum was een extra gift daarvan het evenwicht herstelde, waren de andere elementen de volgende jaren in het minimum. Ook de verhouding waarin de elementen in de grond aanwezig zijn, schijnen een rol te spelen in de opbrengst, alzo niet de enkele genoemde elementen, maar ook verschillende andere.

De bemesting oefent ook invloed uit op de eigenschappen van de grond, en ook daarvan zal de opbrengst van het gewas afhankelijk zijn. Dus de vraag komt naar voren: "Welke invloed heeft de meststof op het humusgehalte der grond, op de structuur van de bodem; op het bacteriënleven enz. enz. Humus is een bestanddeel van de grond hetwelk een grote rol speelt o.a. door het leveren van voedsel voor de bacteriën en ook een middenstof vormt waarin bacteriën kunnen leven. Maar bovendien vergroot humus ook het vermogen van de grond om plantenvoedende stoffen te absorberen, terwijl het waterhoudend vermogen van lichte gronden er door verhoogd wordt, ook de structuur verbetert, reservevoorraad van plantenvoedsel vormt enz.

De grote waarde van stalmest en groenbemesting is dan ook vooral hierin gelegen, dat het de humusvoorraad in de grond tijdelijk vergroot. De invloed van kunstmest in die richting is, dat door betere opbrengsten, meer wortel en stoppelresten in humus worden omgezet.

We schreven dat humus het voedsel levert voor bacteriën en dan kan de vraag rijzen: "Waarom heeft de grond die nodig?" Als het bacterieleven in de grond ontbreekt tieren de gewassen niet zoals het behoort. Bacteriën veroorzaken allerlei omzettingen in de grond, zoals o.a. de ontleding van humus. De grote waarde van stalmest is vooral gelegen in de gunstige invloed die ze uitoefent op het bacterieleven en de humusvoorraad in de grond. Het zal nu hoop ik wel duidelijk zijn, waarom er zoveel vraag is naar stalmest. 't Is te hopen dat onze farmers zich wel terdege zullen beraden voor ze tot verkoop overgaan. Kunstmest heeft voor het bacterieleven veel minder betekenis, hoewel die wel asbestanddelen voor de voeding der bacteriëen nodig, bevat. Een rechtstreekse gunstige inwerking op het bacterieleven kunnen we toch vooral verwachten van organische meststoffen. Laat ik nog vermelden dat bacteriën houden van een zwak basische grond. We weten, naar ik denk, allen, dat zure grond, zeer terecht, slecht bekend staat. Echter kan teveel kalk ook het bacterieleven ongunstig beïnvloeden.

Natuurlijk wordt de opbrengst niet alleen bepaald door de beschikbare anorganische stoffen in de grond. Er zijn veel groeifactoren als water, zon, humus, warmte, bacterieleven, enz.

(wordt vervolgd)

Old farmer

AIR — SEA — LAND
World-Wide Travel Service
GUIDE TRAVEL BUREAU
G. DENHARTOG
39 King Street, Box 733
AYLMER, ONT.
Phone 1152
Res. address:
81 South Street. Phone 1152.

Holland Construction Co.
Wolverton Rd.
GRIMSBY, R.R. 1
Phone
WH. 5-4012
Speciaal in Greenhouse Constructie
en aanbiedingen van nieuw cedar of
redwood materiaal voor zelfbouwers,
tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.
KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

DAN DEWAAL'S JEWELLERS - IMPORTS - GIFTS - CO
Expert Watchmaker
131 KING STREET LONDON, ONT. GE 8-9212
De zaak voor prima kwaliteit en goede service!
Groceries ☆ Sigaren ☆ Horloges
Koekjes ☆ Tabak ☆ Diamanten
Gebak ☆ Textiel ☆ Geschenken, etc.
Ook voor het FIJNSTE in
Kaas en al Uw Boterhambelegging!

JOHN SAKES
Uw KAPPER uit
AMSTERDAM
Hwy. 8 West van GRIMSBY.
½ Mijl ten O. van SLESSER'S
MOTORS, Mountain zijde.
100% Service.
Dinsdags gesloten. WH 5-2520

OK TRAVEL TOURS
REISBUREAU
O. K. JOHNSON & CO., Limited
TORONTO, 697 Bay St., EM 6-9488
BARRIE, 107 Dunlop E., PA 6-6525
SARNIA, 125 N. Front, ED 6-6169

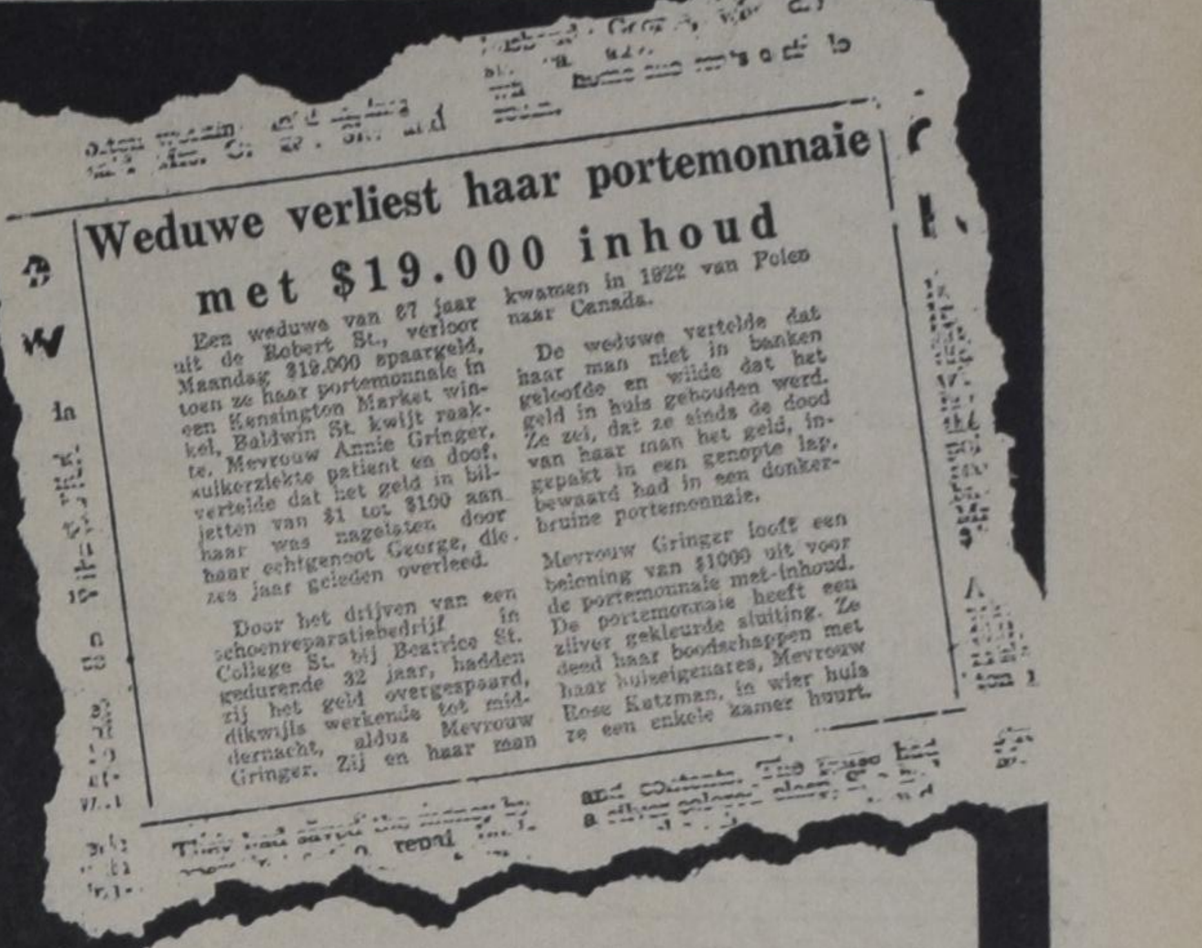

Weduwe verliest haar portemonnaie met $19.000 inhoud

Een weduwe van 87 jaar uit de Robert St., verloor Maandag $19.000 spaargeld, toen ze haar portemonnaie in een Kensington Market winkel, Baldwin St. kwijt raakte. Mevrouw Annie Gringer, suikerziekte patient en doof, vertelde dat het geld in biljetten van $1 tot $100 aan haar was nagelaten door haar echtgenoot George, die zes jaar geleden overleed.

Door het drijven van een schoenreparatiebedrijf in College St. bij Beatrice St. gedurende 32 jaar, hadden zij het geld overgespaard, dikwijls werkende tot middernacht, aldus Mevrouw Gringer. Zij en haar man kwamen in 1922 van Polen naar Canada.

De weduwe vertelde dat haar man niet in banken geloofde en wilde dat het geld in huis gehouden werd. Ze zei, dat ze sinds de dood van haar man het geld, ingepakt in een genopte lap, bewaard had in een donkerbruine portemonnaie.

Mevrouw Gringer looft een beloning van $1000 uit voor de portemonnaie met-inhoud. De portemonnaie heeft een zilver gekleurde sluiting. Ze deed haar boodschappen met haar huiseigenares, Mevrouw Rose Katzman, in wier huis ze een enkele kamer huurt.

Het is veiliger in de Scotiabank

U kunt het bij U dragen, maar het is veel verstandiger om Uw gespaarde geld bij de Scotia Bank te bewaren. Daar kan Uw geld niet verloren gaan, zoek raken of gestolen worden. Het ligt er altijd voor U klaar, veilig en secuur, wanneer U het nodig hebt. Bovendien groeit Uw gespaarde geld vlug bij de Scotia Bank en verdient gestadig interest. Open vandaag nog een rekening bij de Scotia Bank.

ScotiaBANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

TORONTO-AMSTERDAM $57.00 deposito
op KLM's propeller retoertarief

1. U verdeelt de betaling van het resterende bedrag over twee jaar volgens de betalingsregeling van de KLM.

2. U spaart $41.00 per persoon op het retoertarief naar Nederland als U gebruik maakt van de KLM vluchten met propeller vliegtuigen. De KLM is een van de weinige maatschappijen die deze geldbesparende vluchten nog onderhouden.

3. De KLM kan op Uw kosten voor Uw familieleden in Europa een reis naar Canada verzorgen. U kunt het tarief hier betalen en de KLM zal het passagebiljet ginds uitreiken. Het KLM personeel, zowel op het vliegveld als in het vliegtuig, schenkt speciaal persoonlijke aandacht aan oudere mensen.

4. De KLM heeft speciale tarieven voor emigranten. Wanneer familieleden of vrienden besluiten om naar Canada te emigreren, dan kunnen zij met de KLM vliegen tegen een laag emigrantentarief. Dit geeft een reductie van 30% op het normale enkele reis "economy" tarief. Het toegestane gewicht aan vrije bagage is 66 lbs. Geldig van 15 oktober tot 15 juli.

5. Leden van groepen en organisaties van verschillende aard, zoals ontspanningsclubs, kerkelijke groepen, enz. kunnen in aanmerking komen voor aanmerkelijke besparingen op KLM-tarieven, indien zij als een gezelschap reizen. Deze besparingen zijn zo groot, dat zij in vele gevallen groepsleden in staat zullen stellen hun verblijf in het buitenland te verlengen en extra geld zullen vrijmaken voor inkopen en vermaak. Vraag Uw reisbureau of de KLM om nadere inlichtingen over de voorwaarden, waaraan groepstarieven onderhevig zijn.

6. Wanneer U uit Amsterdam vertrekt, verzuim dan vooral niet het "Tax-Free Shopping Center" op de Amsterdamse internationale luchthaven te bezoeken. Tegen bijzonder lage prijzen kunt U daar alcoholische dranken, foto- en film-toestellen, horloges, parfumerieen, sigaretten enz. kopen.

7. Indien U van plan bent een reis naar Europa te maken, bespreek dit dan met Uw reisagent. Hij is een specialist en weet meer over prijzen, tarieven, hotels, tochten, vliegtuigverbindingen, documenten en koersen dan wie dan ook. Zijn ervaring kan een heel verschil voor Uw reis betekenen. Bezoek hem zo spoedig mogelijk en laat hem reserveringen voor U maken. Hij zal U tijd en geld besparen.

Ga voor nadere inlichtingen naar Uw reisbureau, stel U in verbinding met het dichtsbijzijnde KLM-kantoor, of zend deze coupon naar
KLM Royal Dutch Airlines, Dept. T.1, 635 Dorchester Blvd. W., Montreal 2, P.Q.
Zend mij a.u.b.:
☐ "What You Should Know About Reliable KLM When Planning Your Trip to Europe".
HD
Mijnh./Mevr./Mej. ______ (in blokletters)
ADRES ______
Mijn reisagent is ______
(153D)
KLM

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful unto the Lord we announce the birth of a daughter

JACQUELINE ELIZABETH

Mr. and Mrs.
Hilbert Rumph.

A sister for
Alfred Louis.

May 7, 1963.

Drayton, Ont.

Thankful to our God for another son and brother.

We are naming him

KENNETH ALBERT

Rev. and Mrs.
H. A. Venema.

Gayle Ann.
Thomas Cornell.
June Alice.
Theodore Harold.

259 Albion Road,
Rexdale, Ont.

With great joy we wish to announce the birth of our daughters and sisters

HENRIETTE CHRISTINE
and
YVONNE MELINDA

Mr. & Mrs. P. Plaisier.
Peggy.
Marijke.
Michael.

May 10th, 1963.
257 Wales Cresc.
Oakville, Ont.

Op 29 April j.l. heeft het onze Hemelse Vader behaagd tot Zich te nemen in Zijn eeuwige heerlijkheid, onze geliefde man, vader en grootvader

ARIE DE JONG,

op de leeftijd van 49 jaar, echtgenoot van Johanna de Jong—Stoelhorst.

Edson, Alta.:
Gerard en Fien de Jong.
Dick en Valerie de Jong.
Edmonton, Alta.:
Jan.
Magda.
Johan.
Joanne.
Audrey.
Tony.
Henry.
en 6 kleinkinderen.

13115 - 63 Street.
Edmonton, Alta.

On May 4th the Lord took unto Himself into His eternal Home, our beloved father, grandfather and great-grandfather

EVERT TIGCHELAAR

beloved husband of the late Sjoukje de Witte, at the age of 84.

His desire was to be with his Lord and Saviour.

Ps. 23.

Children:
Mr. & Mrs. John Eisses, West Sayville, N.Y.
Mr. & Mrs. Clarence Tigchelaar, Stoney Creek, Ont.
Mr. & Mrs. George Tigchelaar, Carlisle, Ont.
Mr. & Mrs. Robert Tigchelaar, Hamilton, Ont.
Mr. & Mrs. John Tigchelaar, Pantego, N. Carolina.
Mrs. S. Dykstra, Grand Rapids, Mich.
Mr. & Mrs. Arnold Tigchelaar, Ottawa, Ont.
Mr. & Mrs. Stuart Tigchelaar, Aldershot, Ont.
Mr. & Mrs. Egbert Tigchelaar, Hamilton, Ont.
45 grandchildren.
7 great-grandchildren.

The Lord willing, we will gratefully remember on May 19th the 35th wedding anniversary of our dear parents and grandparents.

D. VAN WIEREN
and
A. VAN WIEREN—WIELENGA

May the Lord spare them for each other and for us, for many years to come.

Hensall:
H. Van Wieren.
J. Van Wieren—Driesse.
C. Van Wieren.
R. Van Wieren—Lindstra.
Clinton:
W. Van Wieren.
B. Van Wieren—Petrusma.
Hensall:
B. Fennema—Van Wieren.
R. Fennema.
London:
I. Van Wieren.
and 8 grandchildren.

R.R. 1, Hensall, Ontario.

The Lord willing we hope to commemorate on May 20th, 1963 that our parents and grandparents

AAN LOOYENGA
and
DIRKJE LOOYENGA—KOOISTRA

have been united in marriage for 35 years.

We pray that God may bless and keep them for many years to come.

R.R. 2, Acton:
Dorothy and Jake Kuiken (Dorothy, Charles and Susan).
Willowdale, Toronto:
Susan and Symon Boonstra (Jack, Diane and Arthur)
R.R. 2, Rockwood:
John and Ali Looyenga (Richard and Harry)
Willowdale, Toronto:
Bert Looyenga.

R.R. 2, Rockwood, Ont., Canada.

Met grote dankbaarheid aan God hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

PAULUS VANDER TUIN
en
TAETSKE VANDER TUIN—MULDER

D.V. 24 Mei a.s. hun 35-jarige echtvereniging te gedenken.

Het is onze innige wens dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen.

Brantford, Ont.:
William & Frances Vander Tuin.
Janny & Tony Vander Stelt.
Jicca & Doug Bergsma.
Waterdown, Ont.:
Grace & George Tigchelaar.
Mt. Pleasant, Ont.:
Tiny & Arie (engaged).
Tom.
en 10 kleinkinderen.

R.R. # 1,
Mt. Pleasant, Ontario.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

WIEBREN DE BOER
en
FROUKJE DE BOER—VAN DER WIER

op Zaterdag 18 Mei 1963 hun 30 jarige echtvereniging te gedenken.

Dat de Here hun nog vele jaren voor elkaar en voor ons hun dankbare kinderen en kleinkinderen mag sparen.

Hudsonville, Michigan:
Bob en Arlene.
Petrolia, Ontario:
Bill en Ann.
Dunnville, Ontario:
Marie en Ike.
Wyoming, Ontario:
Frances en Wes.
Oscar en Alice (Verloofd)
Grace en John.
Harry.
Garry.
en 7 kleinkinderen.

R.R. 2, Wyoming, Ontario.

The Lord willing, we hope to commemorate, on May 18, 1963, the 30th wedding anniversary of our dear parents

TJEERD SOLDAAT
and
JANKE SOLDAAT—TIEKSTRA

It is our wish that God may spare them for many years to come.

Jack & Trudy.
Jerry & Jerry.
Bertha.
And five grandchildren.

230 East 27th St.,
Hamilton, Ont.

With thanks to God and the Lord willing, on Friday, May 24, 1963, we hope to commemorate the 30th wedding anniversary of our dear parents

TJERK BIL
LOTJE BIL—NICOLAY

That God may bless and spare them for many more years to come for each other and for us, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Roy & Mary.
Clarence & Margaret.
Grace & John.
Bertha & Jack.
Cor & Pamela.
Sally & Jacob.
Leo.
Hio.
Gerry.
Willy.
Lorraine.
Annie.
and 10 grandchildren.

Box 97,
Edson, Alberta.

Voor een geslaagde vacantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

Bracebridge, Muskoka.

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid.

R. S. Bakema Tel. 645-2738
(35 mijl van de Chr. Ref. Church in Orillia)

Bent U in het bezit van het Middenstands-diploma en f 15.000.— contanten?

Dan kunt U ook in het oude vaderland een best melk- en zuivelbedrijf overnemen, dat een

RUIM BESTAAN

oplevert. Mét een huurwoning.

Inlichtingen en toezending van circulaire en omzetcijfers gaarne op aanvraag door Handelsbureau L. v. d. Kwaak, beëdigd taxateur voor de melkhandel, Plantersweg 48, LEERSUM, The Netherlands.

FARMS TE KOOP

25 acres farm aan hoofdverkeersweg. EERSTE KLAS LAND. Zeldzaam mooi huis met 3 ruime slaapkamers, moderne keuken, ruime eetkamer, gezellige huiskamer, badkamer, prima basement met furnace. Zeer goed onderhouden barn en kippenschuur. 9 stuks eerste klas beef-cattle (Yearlings), enkele kippen en farm-gereedschap.

ALLES IS TOT IN DE PUNTJES ONDERHOUDEN EN VERZORGD.

Prijs $ 19.500.—, alles inbegrepen.

Downpayment slechts $ 5.500.—. Hypotheek van $ 14.000.— beschikbaar à 6%, betaalbaar met $ 83.— per month, rente en aflossing inbegrepen.

Prima Dairy Farm met Melkcontract, Holstein Vee en Machines

Prachtig huis van alle gemakken voorzien.
Grote barn met stanchions en waterbowls, 2 silo's, nieuw melkhuis met bulk-melk-koeler, machine-schuur en veel goede machines. 26 stuks Holstein vee, waaronder 19 beste melkkoeien en 7 stuks jong vee. BEST LAND met zeer goede fences. Vraagprijs $ 42.000.—. Gevraagd downpayment $ 8.000.—. Hypotheek van $ 34.000.— verkrijgbaar à 6%, terug te betalen met slechts $ 200.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

CONTACT voor deze en andere farms:

K. KRAAY, Real Estate Broker

2 JULIANA CRESCENT — ST. CATHARINES, ONT.

Tel. WE 4-1813

The Lord willing we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our dear parents

ALE VISSER
and
TJITSKE VISSER—ELZINGA

on Thursday, May 16th, 1963.

We hope the Lord will spare them for many years to come for each other and for us.

Their thankful children:
Harold.
Tina and Onno Knoll, Edwin and Sandra.
Ruth.
Wilma.

R.R. 3, Port Dover, Ont.

By the grace of God, our parents

RAY BIJMA
and
SARA BIJMA—WIJNGAARDEN

celebrated their 25th wedding anniversary on the 18th day of May.

Their children:
Sid and Jennie.
Wilma.
Barb.
John.
Tena.

Their address: 188 Merlin Crescent, London, Ont.

The Lord willing, we wish to remember the 25th wedding anniversary of our beloved parents on May 20, 1963.

TIEMEN OOSTERHOF
and
OETSIENE OOSTERHOF (ROSEMA)

As their children we wish them God's blessing on this day and in the years to come.

Henry and Tinie.
Hielkje and Wiegert.
Nieco.

R.R. # 1, Wanstead, Ont.

Monday May 20, we hope to celebrate with our parents

JACOB VANDER VEER
and
ANNA VANDER VEER—HEIDINGA

their 25th wedding anniversary.

Psalm CXVI: 12

What shall I render unto the Lord for all his benefits towards me?

That they may be with us for many more years is the wish of us all.

Eddie and Hennie.
Jacky.
Kingston, Ontario.
Hennie.
Ruth.
Sadie.
Tim.

Opportunity for congratulations on Monday night, May 20, at 8:00 P.M. in the Church Hall, Cornwall, Ontario.

1112 Larix Ave., Cornwall, Ont.

The Lord willing, we hope to commemorate on May 20, the 25th wedding anniversary of our dear parents.

THIJS OOST
and
SIJKE OOST-JONGSMA

We hope that the Lord will spare them for many years to come.

Grand Rapids, Michigan:
Bill and June.
Acton, Ontario:
Trudy and Harry.

Box 209, Acton, Ont.

For Sale: Near Huntsville —

NURSERY, MARKET GARDENS, CABINS

Well-established business. 50 Acres — 14 in gardens; remainder — timber size white pine. Beautiful setting, paved highway, no competition. House, other buildings, lock, stock, barrel. No special experience needed. Wonderful opportunity for large family. Owner leaving country — must sell by mid-July. Will sacrifice at fraction of true value. Cameron's Nursery, Emsdale, Ontario.

G. Broos
REALTOR

99 Centre Avenue, Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

WILLOWDALE

$ 1000 down. 6 rooms bungalow. Excellent district. Close to Christian School. 5¼% N.H.A. mortgage.

WESTON

$ 2000 down. 6 rooms, 2 storey home, with attached garage. Close to everything.

SATISFACTION GUARANTEED BY DEALING THROUGH BROOS

"Te Deum Laudamus"

On May 24th, D.V., we will celebrate the 25th wedding anniversary of our dear parents, and on June 5th, the 25 years of service of our father in the ministry of the Word.

THE REVEREND
AREND WILLEM SCHAAFSMA
and
DINA HERMINA SCHAAFSMA-SWEN

With thanks to the Lord we hope that He may bless and keep them.

This is the wish of their children:
Peter and Joan (engaged)
Joe.
Andrew.
Christina.
Ada.
Diane.
Arthur.

3416 New Street,
Burlington, Ontario.

We wish to thank all our friends and relatives for flowers and cards received on the occasion of our 25th wedding anniversary.

Mr. & Mrs. K. HAGEN.
1094 Upper James St.
Hamilton, Ontario.

Attention Churches & Schools:
For sale a Gestetner Model 120

DUPLICATOR

Very good condition. Carries factory warranty. Price $ 150.—. Write to Box 1609, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FOR SALE AT
TABER, ALBERTA

Modern Piggery with excellent buildings and latest improvements, room for 300 sows. Very good turn over (last 4 months over 1500 weeners). 7 roomed house with bathroom and full basement. Double garage and chicken coop. Reason for sale: dividing estate. For full information contact Burdett Administration & Insurance Office, Box 86, Burdett, Alta.

MARRIED MAN
FOR DAIRY FARM

house, hydro, telephone, milk and workmen's compensation provided. Ross Marshall, Kirkton 20-3, East of Exeter.

Moving — Must sell Everything.

COMPLETE FURNISHINGS

for kitchen, living room, and two bedrooms, including stove, refrigerator, 3 in 1 stereo, Hi-Fi and T.V., carpeting, etc. Ideal for young couple. Call Hamilton FU 5-9428.

Barrie Area.

Wanted:

MARRIED MEN

for general farm work on dairy farm. Good house and wages. Ray Spring, R.R. 2, Elmvale, Ont.

Wanted:

BODYMAN or HELPER

Contact: Truck and Autobody, 41 Maple Ave., Richvale, Ont., or phone (days) Toronto AV 5-5334 or (nights) Toronto AX 3-4794.

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

---

150 Acre Dairy Farm

MET MELKCONTRACT

$ 8000.00 down. Vraagprijs $26,500. De farm ligt 4 mijl van Christelijke school en kerk aan Highway. Kleigrond, goed huis en tamelijk goede barns, varkenshok, cement silo. Holstein en Guernsey vee. Alle nodige machinerieën. Bulk cooler. Tractor, baler. Enz. enz. Dit is een zeer goedkope farm, en er is ruimte voor uitbreiding. Wie deze farm koopt heeft geen grote hypotheek nodig en kan de afbetaling gemakkelijk maken. Reden van verkoop: ziekte.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

Gevraagd:

KOK

m. of vr., ervaren en betrouwbaar, voor Juni, Juli en Augustus, voor Lodge in Muskoka district. Kost en inwoning en salaris naar bekwaamheid. Schrijf aan: P.O. Box 628, Huntsville, Ont.

For sale:

MEAT MARKET

in prosperous town in Western Ont. This large, bright store is well located in business centre. Good turnover, financial statement available. If you have been looking for a good business of your own, that provides security plus a good living, you are invited to write to No. 1605, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

FARM TE KOOP

Wanneer het buitenleven U aanlokt en U geld wilt maken, hier is de mogelijkheid. De gehele zomer een "market" op Uw eigen voorerf. 61 acres, dicht bij Lake Erie. Informeer (na 5 uur n.m.) 34 Sherman Ave. South, Hamilton, Ont. Tel. LI 9-2835.

Wanted:

YOUNG MAN FOR
EGG GRADING STATION

to live in. No experience needed. Year round employment. Call collect (Grand Valley 140) or write to Mr. Peter Vanderzwaag, Grand Valley, Ontario.

Wanted:

MARRIED MEN FOR
GENERAL FARM WORK

on dairy farm. Good house and wages. Ray Spring, R.R.2, Elmvale, Ontario.

HELP WANTED

Family to work on dairy farm in partnership or married man to look after herd and do light farm work. Should be fully experienced and able to take responsibility. Tel. 606W21, Mr. Bert Smit, R.R. #1, Listowel, Ontario.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.
Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing
Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Handicap into asset

Biochemist John C. Seidel is trying to find out how normal muscles work — and ultimately, perhaps, why some of his own do not.

The brilliant young scientist — who received his Ph.D. from the University of Wisconsin in 1961 — has a profoundly personal stake in the research to which he is dedicating his life. He is himself a victim of the progressively crippling and, as yet, incurable disease known as muscular dystrophy.

At first glance, this is hard to believe. Dr. Seidel is big, six feet, three inches tall, and powerful-looking, with large hands and a square jaw. His rugged good looks are the kind one associates with an athlete or other outdoors man, like the forest ranger he had hoped to become when he was a boy in Wisconsin.

Yet there were clues even then. Young Jack Seidel reached physical maturity early, shooting up to his present stature in his middle teens. But he was slow and clumsy and, despite his appearance of strength, actually weaker than the other boys, tiring faster then they did at tennis, his favorite sport.

His gym teachers were puzzled but not particularly disturbed. Along with his parents, and everybody else who knew him at the time, they attributed his difficulties to the awkwardness which so often accompanies rapid growth. He was just, they felt, "uncoordinated" and he would grow out of it when he caught up with himself.

They were mistaken, of course. But it was not until 1951, when he was eighteen years old, that a specialist came up with the correct answer to Jack Seidel's problem: muscular dystrophy. That was why, though the muscles in his calves seemed so exceptionally well-developed, he was not a good runner; much of their apparent bulk consisted of fatty tissue which was invading and replacing the dead or dying muscle cells. His back and shoulder muscles as well were beginning to show signs of the relentless degeneration which characterizes the disease.

The diagnosis was a shock to Jack and his parents, the outlook before him bleak. There is no way of arresting dystrophy. Its course may be slow, as in Jack's case, or fast, but it is always downhill. As time went on, he was told, he would find it harder and harder to do things — even such simple taken-for-granted things as climbing stairs or rising from a chair. Obviously he could no longer hope to pursue the vigorous life of a conservationist or, indeed, any other career in which physical mobility is essential.

In this crisis, Jack Seidel put his excellent intelligence to work. He decided, before making further plans for his future, to find out everything he could about muscular dystrophy.

The information he dug up was pitifully scant. Muscular dystrophy was a "hopeless" disease, generally believed to be the result of a genetic defect, a mixup in the vital hereditary material which makes all living things the way they are. Knowledge of genetics was limited at that time; the medical conquest of hereditary diseases seemed an all but impossible dream. For that reason, among others, only a handful of scientists showed an interest in probing the mysteries of muscular dystropry.

There was, it is true, a brief flurry of excitement when it was discovered that animals, experimentally deprived of Vitamin E, developed a very similar condition and that, when it was restored to their diet, the symptoms disappeared. Grasping at this straw, many physicians prescribed massive doses of Vitamin E for their patients — Jack, himself, among them — but it soon became evident that dystophy was not a simple nutritional disorder. Patients had ample supplies of the vitamin in their ordinary diets but they could not make use of it as healthy people do. Something was wrong with their metabolism, the chemical processes by which foods are converted into tissues and energy.

Chemistry had always attracted Jack Seidel. Now he had a strong reason for making it his life's work. At Carroll College, which he entered in 1952, he specialized in the subject, winning an undergraduate award on the way to a Bachelor of Science degree. For his graduate studies, he chose the University of Wisconsin, one of the world's leading centers for nutritional biochemistry. The direction of his thinking — his hope that he might, ultimately, discover something of immediate practical value in treating the disease from which he suffered — is indicated in the research project he undertook for his master's thesis, a study of Vitamin E deficiency in the guinea pig.

Meanwhile, much had been happening in the field to which Jack Seidel was devoting his energies. Muscular Dystrophy Association of America, founded only a year before his condition was diagnosed, had succeeded, to a large degree, in overcoming the medical fatalism which had long blocked an all-out scientific attack on the problem. Its research program, made possible by contributions from an increasingly aware public, is directed by a pioneering physician and scientist, Dr. Ade T. Milhorat, whose own sustained studies had made him an international authority on muscle and its diseases.

Dr. Milhorat and his colleagues on MDAA's Medical Advisory Board approach the problem from a long-range point of view. They have always realized that, before scientists can pinpoint — and, hopefully, correct — the biochemical "mistake" which results in muscular dystrophy, they must know a great deal more than they do, even today, about the way in which *healthy* muscle is nourished and functions. At least half of the projects supported by MDAA grants-in-aid are concerned with such fundamental investigations and many others are likewise designed to add to our general store of knowledge about the human body in health and disease.

This is the kind of study in which Dr. Seidel is currently engaged. A recipient, for the second successive year, of a postdoctoral fellowship from MDAA, he is working at the Retina Foundation in Boston on a project which may help to resolve a controversy over the chemical process involved in the contraction of muscle fibers.

Such research, as nobody knows better than Jack Seidel himself, is unlikely to produce a "cure" for muscular dystrophy. He is no longer looking for one; he has — in the words of one of his former professors — "learned to live with his handicap." To quote the same professor further: " . . . it is my belief that he is one who has actually turned a handicap into an asset. By this I mean that he is more dedicated to doing a good job, is especially sincere in his approach to science, and has that added drive which is so important."

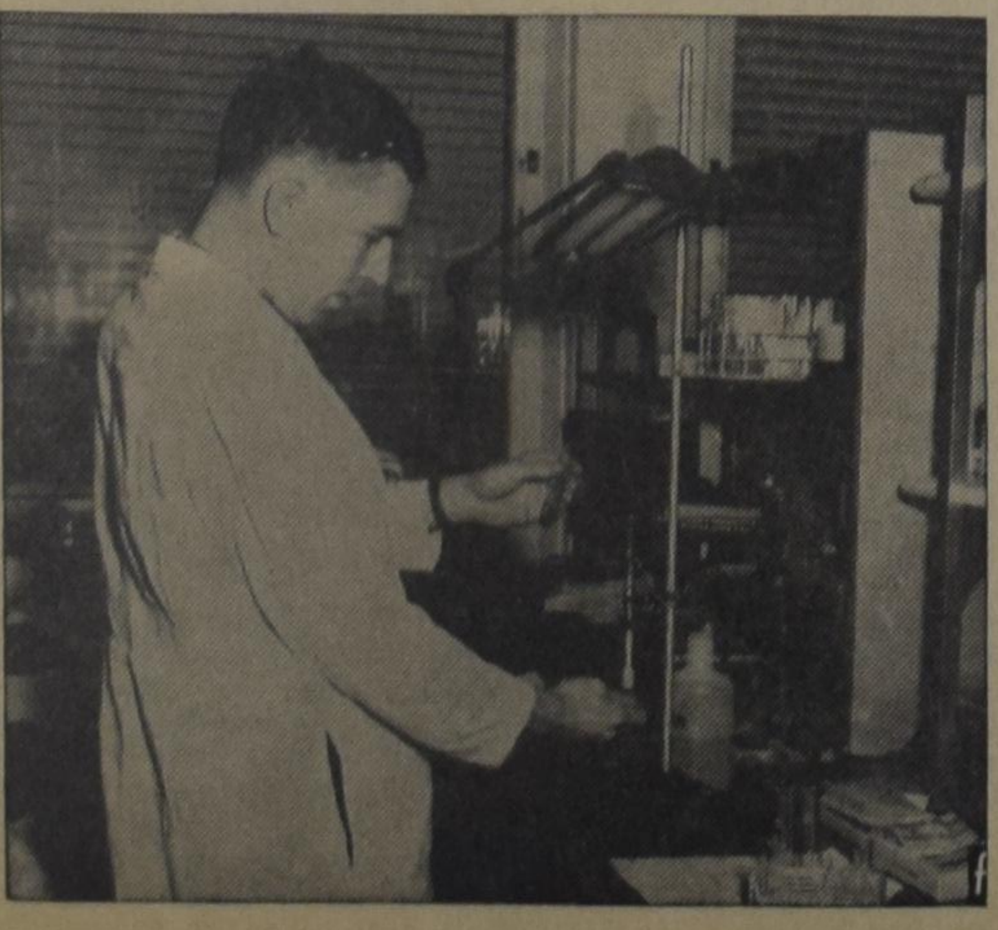

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE MARCH LADDER

Problems.	52	53	54	55	56	57	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
Points:	4	2	4	2	12	2	26		
A. Guillaume (I), Toronto, Ont.	3	2	4	2	11	2	24	65	89
W. Triemstra, Ottawa, Ont.	3	2	4	2	5	2	18	64	82
A. J. Klein, Hamilton, Ont.		no answer (1st)						82	82
H. Geerlof, Smithville, Ont.		2		2	3	2	9	70	79
J. M. DeVries, London, Ont.	3	2	3	2	12	2	24	46	70
K. Bylsma, Iroquois, Ont.		2		2	0	2	6	57	63
Dr. T. VanDeursen, Holland	2	2	0	2	6	2	14	43	57
J. Heikamp, Burlington, Ont.	1	2	4	2	8	2	19	38	57
E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont.	3	2		2	3	2	12	44	56
M. DeJong, Stirling, Ont.	3	2	4	2	12	0	23	30	53
J. Prins (I), Lacombe, Alta.		no answer (1st)						52	52
W. F. Stokdyk, Old Barns, N.S.	0	2	0	2	4	0	8	39	47
E. VanDonkersgoed Jr., Gorrie, Ont.		2		2	7	2	13	28	41
B. Demik, Hamilton, Ont.	3	2		2	9	2	18	23	41
R. VanKooy, Guelph, Ont.	3	2	4	2		2	13	23	36
W. Wilms (I), Lindsay, Ont.		no answer (1st)						36	36
G. Bloemendal, Toronto, Ont.	1	2		2	5	2	12	18	30
A. Schuitema, Barrie, Ont.		2		1	8	2	13	17	30
F. Tolsma, Vauxhall, Alta.		2		2	5	2	11	18	29
E. Smit, Bowmanville, Ont.	0	2	0	2	5	2	11	12	23
J. Binnema, Rocky Mt. House, Alta.		2		2			4	15	19
H. Postma, Port Williams, N.S.		no answer (1st)						17	17
J. VanDam, Redcliff, Alta.	2	2	0	1	4	0	9	7	16
B. Kortland, Toronto, Ont.		no answer (1st)						15	15
J. Wierda, Winnipeg, Man.		2		2			4	10	14
M. Visser, Duncan, B.C.		2				2	4	9	13
J. A. Meiboom, Carrying Place, Ont.		no answer (2nd)						12	12
F. Cupido, Edmonton, Alta.		no answer (1st)						8	8
G. Duiker, Barrie, Ont.		no answer (2nd)						6	6
H. VanderVecht, Essex, Ont.		no answer (1st)						5	5
J. Byl, Burnaby, Ont.		no answer (1st)						4	4

31 contestants, 10 kept silent . . . The top of the ladder is still at 90 points. This "top" must be reached in order to win a prize. The sign (I) behind a name means: this person has reached the top once.

SIMCOE LEAGUE NEWS

On April 6, 1963, the Simcoe League of the Young Calvinist Federation held their Spring Leaders' Conference in Clarkson, Ont.

Leo Jonker, League president, opened the meeting with prayer, Scripture reading and welcomed those present.

Our speaker for the afternoon was Rev. J. Geuzebroek from Barrie. He presented us with a very interesting speech on the topic "Go Ye Therefore" (Matthew 28:19). A lengthy discussion followed and many questions were raised and answered. The afternoon part was then closed with the singing of Hymn 467.

Clarkson Young People served us supper. This was digested with the aid of good humour and plenty of laughter and completed with a hymn sing.

At approximately 7:30, we commenced the evening session. A panel discussion was on the program for this part, with moderator Lucas Olthof and panel members: Gill Cornelisse, Tina Mein, Andy Dykstra and Marian Krol. The topic discussed and debated was "The Christian's Place in the World". This part was also very enjoyable and educational.

A 'thank you' was then extended by Leo to Clarkson and all others who contributed to the meeting. We sang hymn 444 and Walter Weening led in prayer. Another Leaders' Conference had come to a close and we returned homeward again, strengthened by all we learned and discussed that afternoon and evening.

Carol Van Belle,
League Reporter

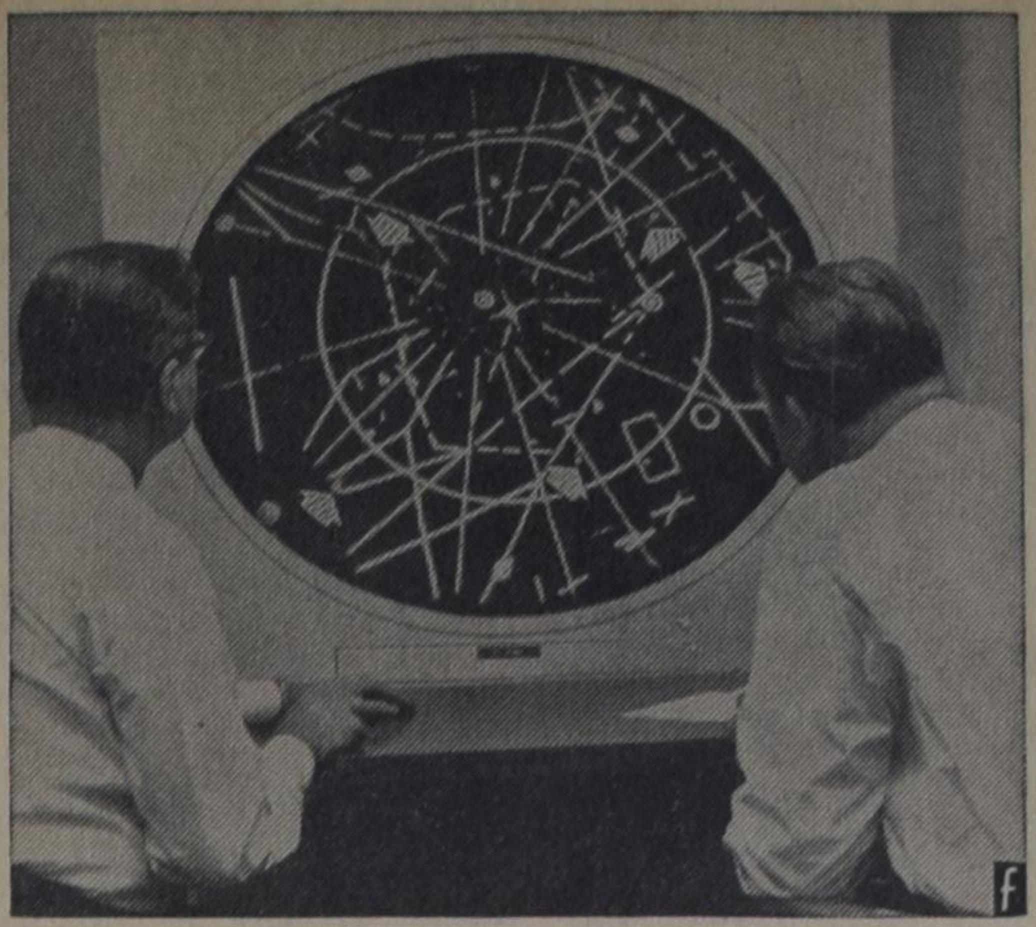

An Invisible Intruder
Phantom of the Airwaves

A young man was startled recently when his tape recorder played back amateur radio signals that he had not taped.

The tracking of a U.S. space satellite last year was hampered by interference traced to a radio station in Spain.

And a fly in a Boston restaurant almost caused a National Guard plane to crash.

Behind these events was a phantom called radio frequency interference, or RFI, which has endangered life and property, garbled communications and hampered missile launchings.

In hundreds of instances, the phantom has nearly caused major acidents. They were averted only because some alert person quickly substituted his human judgment for that of the malfunctioning electronic equipment, but nobody is certain that, in other situations, the phantom has not struck, killed and disappeared undetected.

Scientific investigators say that the RFI phantom is invisible electrical energy given off by electric or electronic devices. Given the right set of circumstances, RFI will steal into the operating pattern of another electrical or electronic device and cause it to behave erratically — or to go completey out of control.

In the case of the Boston National Guard plane, investigators learned that a nearby restaurant had installed an electric "death ray" unit to kill ordinary house flies. The investigators discovered that, as a fly landed in the unit, it set up a signal that garbled landing instructions being radioed to the hapless plane by ground control operators.

The most annoying thing about RFI is that it can be caused by many simple electrical devices. Even the worn contacts of a household doorbell are capable of unleashing these phantom signals. With myriads of electric gadgets now in use — factory machines, home appliances, automobile parts, broadcasting and radar equipment — RFI's potential for doing damage is almost too stunning to contemplate.

Fortunately, more is being learned about how this troublemaker works and how it can be combatted. The U.S. Federal Communications Commission has set up a network of eighteen long-range detection stations, as well as mobile and hand detection units, operating out of 31 field offices. The FCC is constantly on guard to detect the source of RFI and to order its elimination.

Actually, the brightest news about the scientific war against this phantom enemy is that it can be eliminated at its sources. The death blow to this electronic demon is a shielding material which can be installed in the majority of electrical and electronic equipment now in use. It is already widely employed by manufacturers and installers of new equipment coming from the major aerospace and electronic suppliers.

This shielding material, which takes the form of a fine mesh is knitted from wire in much the same way that nylon is knitted for women's hosiery.

Scientists and developers of intricate materials are aiding the Government in eliminating wherever possible the effects of RFI. However, until RFI shielding is used by *all* manufacturers of every type of electrical and electronic equipment for both the consumer and industrial market, the phantom RFI will continue unchecked as a threat to human life and our national security.

Everyone will be fair game for the pranks as well as the perils of this Phantom. There will be more families like one in Eastern Pennsylvania who watched and listened as the picture on their television screen faded out and a pilot's voice came through the speaker asking for navigational help.

Or, like a father in Mount Arlington, New Jersey, who made a tape recording of his infant son's voice, they may be in for a bit of a shock. When the proud papa played back his tape, he heard the gravel-throated voice of a radio car patrol man — picked up from a short wave RFI emission — that didn't sound at all like the tiny tot's first speech.

THE BOOK THAT YOU SHOULD READ

Lad with summer eyes

By Frieda and Paul Barkman
Reviewed by Mrs. C. Witt

Have you ever wondered what life in a Children's Home is like? From stories we have read or heard since we were young we may tend to think of a Children's Home as a most dreary place, where those whose lot it is to live there must obey every rule or whim of a cross and impatient matron. But this is not necessarily true. It may be a place where much happiness is experienced.

The book I would like to review is about life in a Children's Home and about the dedicated, loving Christian "father and mother" and the ten boys they cared for.

The title of the book is derived from a quotation by Alice Wilbur, "I loved a lad with summer eyes".

In the village of Henderson, Nebraska, in the year 1936, when depression and drought had impoverished the great Midwest, Rev. John R. Barkman, with a few friends, founded the Grace Children's Home. This Home is unique in every way, and it has stood the test of the years on the wide Nebraska prairie as a refuge for the many children that are cast upon a world without tender protection of loving parents.

Grace Children's Home has sought to create a real home for every child that entered its doors. They came not because of death — the few real orphans cared for were among the happiest children there. They came from broken homes, of which there are so tragically many in our country. To create a real Home under such unnatural circumstances was a big, big task, and this story tells something of the staggering problems that were prayerfully and lovingly met.

The setting of Grace Children's Home is a row of houses along an ordinary village street in Henderson, Nebraska. In each residence is a mother, or a couple, and a few children, not more than ten. The meals are served in the dining room of the cottage, family style, although cooked in a central kitchen and taken to each home in insulated containers, but there are also facilities for snacks and

(Continued on next page)

Lad with summer eyes

(Continued)

occasional home-cooked meals in each unit.

The different parents give themselves unselfishly to the task that is theirs; a task with so many overwhelming problems that it takes their entire being and all their energy. The great individual needs of these children, who have been crushed and broken in the early formative years are often met with night-long vigils, agonising prayers and careful guidance so that in time the wounds are healed and lives become worthwhile after all.

Frieda and Paul Barkman first saw the boys that where to be "sons" to them and who would call them "Mom' 'and "Dad" at a picnic of the Grace Children's Home in 1945. For nine years it was their privilege to have these boys under their care.

But the story is not about an institution. The story is particularly about Vernon, one of the boys who lived there, and of the love Frieda and Paul had for Vernon and he for them.

At the picnic that summer day Vernon on a mound, in boyish fashion, his plate heaped full of good things 8 year olds love to eat. His eyes were so deep and full of life and fun. They were like a June morning with robins and dew and bright blue skies all spangled with sunshine.

Since the Barkmans still had a year of schooling before them, it was not until October of the next year that Frieda and Paul moved their belongings into the large frame house called Toavs Hall, that was to be their "Home within a Home" for the next years.

As they sat together at the first meal not all eyes were friendly. The older boys were sizing them up. After supper Paul spoke to them: "Boys, as far as it is possible for us to make a promise, we want to assure you that you will always have a home here. We will be your parents until you are able to stand by yourselves and start your own homes". Evidently this made a deep impression on them. No child was ever put out, and Frieda and Paul were able to fulfill their promise in every case — except Vernon — but that is the story.

Vernon and his brother David lived in the same cottage, Toavs Hall. They both had quick tempers and it was evident that their early life had been filled with immoral and criminal examples. Heredity showed itself again and again. But Vernon showed genuine repentance and it soon became clear to his foster father and mother that he had a strong character. Paul and Frieda spent sleepless nights thinking and praying about him and his problems.

Later — Frieda and Paul worked together, remembering, correcting and shaping the story of Vernon, the lad with summer eyes. It is Frieda's story first of all, for it is a mother's story; but it is also Paul's story for Vernon was a son to both of them.

Young people, even children, will love to listen to the story of Vernon, will thrill to the good times the boys had, but I believe parents will also be encouraged in the earnest, prayerful attempt to train their children in the fear of the Lord. They will gain inspiration from the example of Frieda and Paul Barkman as they worked with the boys who were sons to them for nine years in the Grace Children's Home.

The Siberian Refugees

The 21st Convention of the National Association of Evangelisticals in the U.S.A. passed the following resolution recently:

Whereas the U.S. Embassy in Moscow recently turned away 32 Siberian Evangelicals who sought help, and

Whereas reports indicate that Christians in the Soviet Union are not free to exercise their religion in matters relating to Christian education and Christian witness,

Therefore, Be it Resolved that the National Association of Evangelicals requests that the Secretary of State of the United States review and reconsider the manner in which our Government should respond to requests for assistance by persons seeking freedom to establish a way of life according to the dictates of their conscience, and we further request that our Government employ all available means to determine the present status of the 32 Christians in Chernogrosk and to assure their safety.

Dr. P. Y. DE JONG · Dr. R. KOOISTRA · Rev. F. GUILLAUME · Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No. 21

MORAL BANKRUPTCY IN ISRAEL

Judges 19

BACKGROUND NOTES

This chapter tells us a sad and sickening story. You can hardly read it without feeling a kind of nausea in your stomach.

A. It is a story about sex. This is what this biblical chapter has in common with many, so-called popular, magazines of our days. The difference between Judges 19 and these true stories or confessions of our times is, however, that the biblical author just relates the facts in an honest but sober way, whereas modern authors or writers indulge themselves in an extensive analysis of the feelings and thoughts of their characters. In this chapter there are no heroes, not even heroes in sin, whereas modern writers still try to ascribe certain moral feelings to their daring villains. The book of God's revelation does not glorify sin, which glorification makes the production of our modern publications a lucrative business.

B. This chapter is like a big question mark. This question mark finds its expression in the last words of the chapter: "consider of it, take advice, and speak your minds". The question is: what to think of this story? What to think of the people of Gibeah? May their sin be tolerated or should action be taken? The following chapters deal with the answer to the problem. Later on we will see in the following outline that this answer itself poses many questions for us, though it is brightened by the mercy of God.

.C Furthermore, this chapter is also a chapter *without God.* God tells us in His Word about His own people as they are living without Him. God tells us what life without God really is. You might try to refute the above statement by pointing to vs. 18, in which the Levite informs the people of Gibeah that he is on his way to the house of the Lord. But we must observe that even going to the house of the Lord does not always indicate that those who do this live with God. To go to the house of the Lord cannot be identified with being in the ways of the Lord. In the second place the translation of this verse is not too certain. It is quite well possible that the man only said: I am going home (cf. the new Dutch translation and others, if possible).

D. The story ends with a question mark and leaves us in the first part of the Catechism, that of *misery.* Now it is not necessary for you to do the same in your essay. Like the Catechism in the first part, which describes how great my sins and misery are, already refers to the possibility of salvation, you too should place this chapter in the context of all of God's revelation.

This story about lust and murder should be placed in the bright sun of Christ's resurrection and of our justification and sanctification because of this great fact.

E. You might well feel that somehow you have to deal with the *relationship between religion and morality.* The chapter proves indeed that moral standards cannot survive without the help of true religion. Without God everything seems permissible. If you read Pierre Berton's page in the May '63 of Maclean's, you may well ask: What next? On the other hand you should not make true religion the handmaiden of an acceptable morality. For as handmaiden of moral standards, true religion cannot survive. The Bible is the book of God's grace, not of our moral standards. Though the name of God is not mentioned directly in this chapter, it reveals to us in a very impressive way God's longsuffering, which keeps the gate of God's mercy open to God's grace.

THE OUTLINE

1. Vs. 1-10. *A Levite visits Bethlehem.* Vs. 1 tells us about the setting: there was no king in Israel, cf. also 21:25. The Levite took a concubine. Why? Status-symbol? Does it make any difference whether a Levite does such a thing or somebody else? The Levite discovered that this lady [his second(?) wife] did not add as much to his happiness, as he had expected. She was faithless and finally ran away (vs. 2). After four months her husband went after her. Why did he wait that long? Apparently he wished to make up with her. Why? He was very successful. She brough him to her father, after they had talked things over. The father also was glad that the Levite would give his daughter a second chance. How did the father show his appreciation? Even on the fifth day the Levite almost failed to depart. But he had made up his mind. Was the next day a Sabbathday perhaps?

   The lady goes along. During their trip it becomes clear that they will not be able to make it all the way to the mountains of Ephraim where the Levite lived. He did not want to go to Jebus (later Jerusalem) and we can give him credit for this. Why?

2. Vs. 11-21. Lack of hospitality. In Gibeah, where they paused for the night, they met with disappointment. There was no room in the inn. They were sitting on the market square as strangers among their own people. Were these Benjaminites cold individualists? But they met an old man who came home from his work on the field. From their conversation it became clear that this old farmer himself was a former resident of the territory of Ephraim. How did the Levite explain that he was a respectable man and not just a passing tramp? Vs. 21 shows that after a while the Levite and his host felt quite at ease. Women and meals seem to have played an important role in the Levite's life (cf. vs. 22).

3. Vs. 22-28. *The sons of Belial.* These sons of Belial (people who live and rejoice in doing sin and evil) knew where the stranger had found lodging. According to some criminal code they considered strangers to be outlawed. They had decided to "have fun" with the Levite. They were not ashamed of their sexual perversity. Why not? Cf. also Rom. 1:27. Is homosexuality always a sin or can it also be a sickness? What was it in Gibeah? Why? The host really understands his responsibility. His offer reminds us of that of Lot, cf. Gen. 19:8. It happened more often that women were sacrificed for the safety of men, cf. Gen. 12:11, 26:7. Is this fair? In vs. 23 the host calls their intended ignominy "folly". Is sin always foolish? While the host is bargaining with the mob, the Levite pushes his wife out of the door. She is at the mercy of a cruel lot — and there was no mercy. Exhausted she tries to return to the house, but falls down at the last steps. With her hands touching the threshold to "safety", she dies. Her so-called husband was not even waiting. He slept till the sun was high. How cruelly he treats her who saved his life! He pokes at her with his sandals. Only then he sobers up.

4. Vs, 29, 30. *The Question Mark.* During his trip home the Levite has felt indignation and anger rising in his heart. In a very impressive but at the same time bloody way, he confronts the people of Israel with the fact and the flesh of his murdered concubine. Thus the question is hammered home: May this be tolerated in Isreal? As far as this goes, the Levite made his point.

For further discussion. Sex is not sin, but sin finds ready expression in sex. Is this not because of the fact that our sex-life is so intimately connected with our personality? This Levite's concubine had misinterpreted her sexual desires at first. In the end she becomes the victim of sexual perversity herself. This is significant. May we pray that God will not deal with us after our sins? Is the problem of Judges 19 an everlasting problem, see also Hosea 9:9, 10:9? Was there in those days as well as in our days an ever-emphasis on sex or should we rather speak of a wrong and sinful emphasis on sex? Were the sons of Belial in this chapter beyond the possibility of conversion?

Number Forty-two of a Series

Rita's "Master-Stroke"

by Ineke Parlevliet

April 1945

The next minute everybody ran head over heels to the hall, shouting, stumbling and groping for the stair banisters. It was pitch dark and Rita yelled for the paraffin lamp, which was used only in emergencies, but her shouts were deafened by the horrible and frightening noise outside. It seemed as if hell had broken loose! A thunder and a shower of crackling shrapnel shells filled the air and tore the silence of the night to pieces.

"To the cellar! Rush! Quick!" ordered Dick. "Bart, take care of Mr. and Mrs. De Hoog. Rita, take Cathy and look for the paraffin lamp . . . I'l get some blankets . . .that cellar floor will be ice cold . . . We don't have time to put anything on our feet . . . I'll be there in a second . . ."

They all rushed downstairs. Even Mr. and Mrs. De Hoog took the stairs at top speed in spite of their arthritis. Bart flung the cellar door open, pushed Cathy in first and then helped the De Hoogs in descending the steep and narrow stairs. Rita, trembling all over, had great difficulties in lighting one of the floaters on the kitchen table. Finally she was able to distinguish the kitchen cupboards and nervously she looked for the precious paraffin lamp. For a moment it seemed as if the war tumult had quieted down. Rita had just lit the lamp, when a heavy explosion nearby almost shook the whole house.

"To the cellar! Rita . . . leave that lamp . . ." Dick screamed, throwing a pile of blankets into the open cellar door. With the lamp still in her hands Rita dived into the cellar, falling and tumbling more than she walked. The lamp went out and to get rid of the thing, Rita put it on the first solid place she could feel with her hands. A second later she heard the light breaking of glass near her feet and realized that the lamp had broken. "We'll never get a new one . . .!" she thought, but her annoyance turned into despair when she found out that the lamp had fallen on top of their last bag of potatoes and that the sluggish and penetrating smelly oil leaked slowly but surely over the potatoes. However, she was given not much chance to reflect upon her carelessness as the severe explosions close by and farther away required some action on her part, too. Dick and Bart tried to make enough room for them all to sit down and were working hard to remove the obstacles in their way. Dick had fetched two floaters from the kitchen, but their light was not only sparse but also spookish. It gave the cellar the resemblance of a subterraneous cave, centuries old and ramshackled enough to tumble down at any moment by the heavy tremors. Rita did not like it at all. She had an intense dislike for everything underground, whether it was a mine-shaft, a famous grotto or a submarine.

"Do you think we are safe here, Dick?" she asked. Would it not be better to look for shelter in the kitchen or so? Suppose the whole cellar caves in . . ."

"Don't be foolish, Rita," Dick said annoyed. "You won't find a safer place in the whole house. The cellar won't cave in that soon. Dad had it extra supported years ago . . . And if something happens we always could try to crawl out of the window." Rita was far from being reassured, but she did not say anything more. She spread the blankets out over the floor and helped Mr. and Mrs. De Hoog to sit as comfortable as the situation permitted. Cathy, too frightened to cry, crawled in Mrs. De Hoog's lap again and put her fingers in her ears to deafen the alarming noise outside. Finally they all were seated, but no one was in the mood to start any kind of conversation. Everybody listened attentively to the whistling of the projectiles, wondering and fearing if one of them was going to explode on top of their house.

"Perhaps to-morrow we will be free," Bart said in a vain attempt to cheer up the family.

"If we are still alive . . ." Rita added gloomily.

"Don't think the worst right away," Dick said sharply, irritated by Rita's pessimism, and at the same time agitated by the heavy responsibility which was resting on his shoulders. "After all this is just shooting. If it were a bombardment it would be different . . ." Yet Dick was quite aware of the fact that a rain of shrapnels could be more than dangerous.

"The Tommies must be in the village by now, "Bart tried again. "They seem so close . . ."

But Dick shook his head. "Not necessarily, Bart. They can shoot those projectiles from miles away and the . . ." But the rest of his sentence was cut off by a new wave of explosions, which all seemed to concentrate on one special spot not far away.

"I just hope that one of those blooming things doesn't hit the bridge, because then we can expect real fire-works," said Bart in a new attempt to sound cheerful, but his words had the opposite effect on the others and made them even more fearful and alarmed.

"I wish you would not remind us of those dreadful possibilities," Rita said. "You may enjoy this miserable war, but I don't." Bart did not reply. He gave up. His good intentions were not appreciated anyhow. For a while everybody remained silent. Finally the shooting stopped; no more explosions were heard and it suddenly became as quiet outside as if someone had abruptly given an order to both enemies to stop their silly battle immediately.

"You all stay here," Dick said. "You never know, they might start all over again. I'll take a look outside . . ."

About ten minutes later — which seemed like hours to the others — Dick returned. "I couldn't see much. It's still dark, but there must be some fires in the village. You can see the flames . . . A couple of shrapnell shells have fallen in the back garden, but besides some deep pits I did not see any heavy damage.

"Did you find out if there are Tommies around, Dick?" asked Bart eagerly.

"No, I could not. Mr. Van Maanen and some other neighbours were in their yards, too, but no one seemed to know anything. Then a couple of Mofs arrived on the scene and shouted that everybody had to go inside right away. So we did."

"Is it safe enough upstairs now?" Rita wanted to know.

"As far as I can see, it is. We'd better go to bed and try to get some sleep. It's almost 2 o'clock."

"Two o'clock?" Mr. De Hoog said surprised. "I thought it would at least be around five! So the shooting did not last much longer than an hour and a half. I could have sworn that it had been going on for four or five hours!" These words were the only indication that the old man had been more frightened than he had let on. Suddenly Rita felt ashamed and embarrassed because of her fear and worries.

The following morning the Waterdammers had ample material for conversation, which they employed eagerly. The damage in the village was quite severe. Several houses had been burnt to the ground and many others were partly ruined by pieces of shell. Fortunately the inhabitants of these houses had all been able to escape safely, except for minor injuries. It soon became evident that no Tommy or any other Allied soldier had been in Waterdam and that the possibility of being liberated to-day was very slim. Yet the attack of the Allies had not been in vain and had served its purpose: Half of the tall Juliana tower (which the Germans used as observation-post), had been blown away. It was said that four Mofs had been killed as a result, but no citizen would mourn about them.

In many homes the windows were broken, at the Van Dongens too. But due to the tape, the big picture windows were still intact; one kitchen and two of the back bedroom windows were in pieces and everybody was relieved that this was all the damage of the previous nightmare. However, it was more than a week later, during a heavy rain pour, that the family discovered severe leakage. In three places the roof had been damaged. But by that time the Van Dongens had other problems to worry about.

Not only Bart, but everybody else was convinced that the nightly shooting had been the prelude to the liberation of Waterdam and that before one or two days had passed, the first Allied soldiers would march victoriously into the streets of the village. But nothing of the kind happened. Instead, the Ortskommandant issued new orders: From now on the citizens were allowed to be outside from 8 a.m. until 9 a.m. and from 5 p.m. until 6 p.m. only, and because of the low pressure of the water-works, the water supply had to be cut off completely and everybody could obtain drinking water at a few public well pumps in the village.

Especially the housewives were deeply depressed by the new regulations. It meant new hardship and inconvenience and even worse: more hunger. Being allowed outside only one hour in the morning and in the afternoon, it was no longer possible to make the long and tiresome trips to the farmers around Waterdam to get hold of food and milk. Now everybody had to live on his rations, which was virtually next to impossible. Hunger had reached its climax. The food rations for the week permitted one to buy food and then only a few small itmes, whose total value was no more than 22 cents. On 22 guilder cents a citizen of Waterdam was supposed to live for a whole week! On top of this the starved housewives and children (many men in hiding still did not want to take a risk to be seen in the streets, as the 'pump-centres' would be an excellent area for razzia's) had to drag pails and tubs many streets away to get some water, waiting patiently (or impatiently) for their turn to fill the containers. Many of them hardly had any strength left to carry the arduously obtained water back to their homes.

Besides all these new troubles, the occupants of the Van Dongens' home had a little extra to digest. First there was the concern for Mr. and Mrs. Van Dongen. No more news was learned about them and inquiries failed to provide any result. And then there was Rita's "potato-blunder", as Dick put it mildly. The last pile of potatoes had been drenched with coal-oil when Rita had placed the paraffin lamp on top of them. The tiny hope that perhaps they were still edible if they were peeled thickly, disappeared when Rita put a dish with boiled potatoes on the supper table the next day. For a moment everyone chewed bravely on a piece of potato until Mrs. De Hoog with her delicate stomach, started to get sick, and hurriedly left the room. Next was Cathy, who pushed her plate away. "It's pure coal-oil!" she complained bitterly. "And I'm so hungry!" Rita, hoping to be able to set an example and also diminish her feeling of guilt munched on determinedly. "Don't be silly, Cathy. It's not that bad, it's more the smell than the taste, really. Look, I'm eating them all!" To enforce her words, she put half a potatoe in her mouth. A fraction of a minute later, she sprang up and ran to the kitchen, spitting the contents of her mouth into the garbage can. "I couldn't help it," she explained to the others when she came back. "I must have had a real bad one . . ."

"It's no use making bones about it," Dick said. "These potatoes are inedible. You may as well throw out the whole bag."

"Suppose I mash them . . . with some water," Rita suggested, not knowing what else she had in the kitchen to mix them with.

"Water is too precious these days to waste on coal oil dumplings. Throw them out and forget about it. That's the best advice I can give you, my dear sister. We'll get over it. A few potatoes more or less can't save us from hunger now."

Rita felt as if she were throwing diamonds into the sea when she emptied the bag of potatoes some hours later in the dirty, sluggishly streaming water of the Canal. She did not dare to dump the potatoes in the garbage, for fear that the garbage collector might save them and find out about her stupidity and crime. For in Rita's eyes her carelessness was a crime, nothing else. If she had been less afraid and more balanced last night, such a thing would not have happened and at least they all could have had something in their empty stomachs . . . That small bowl of cabbage soup was not worth counting.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Grand Rapids, Mich. (Alger Park), Dr. P. Y. De Jong te Hamilton, Ont.

Bedankt

voor Springdale, Ont., J. Geuzebroek te Barrie, Ont.

voor Lindsay, Ont., D. J. Scholten te Brantford, Ont.

IMMANUEL CHRIST. REF. CHURCH OF CORNWALL, ONT.

Na ruim drie jaar vacant te zijn geweest, werd onze gemeente verblijd door de overkomst van Ds. Dahm van Leamington, die het beroep op hem uitgebracht, had aangenomen.

De bevestigingsdienst werd gehouden op Donderdag 18 April in ons kerkgebouw. Ds. Dahm werd bevestigd door onze consulent, Ds. H. Vander Plaat van Williamsburg. Aan de verzorging van deze dienst werd verder deelgenomen door de predikanten N. B. Knoppers van Montreal, J. Koopmans van Brockvile, H. Eshuis van Athens en J. C. De Moor van Navan. Het thema van de predikatie was de zegen des Heren over Zijn gemeente door de prediking van Zijn Woord. 2 Petrus 1:19. Voor de gemeente een avond van grote blijdschap en dankbaarheid.

Op Zondag 21 April hield Ds. Dahm zijn intrede met een predikatie naar aanleiding van 2 Cor. 5: 20: Wij zijn dus gezanten van Christus alsof God door onze mond U vermaande, in naam van Christus vragen wij u: Laat u met God verzoenen. Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.

Op Dinsdag 23 April werd een welkomstavond gehouden, waaraan door de verschillende verenigingen werd meegewerkt. Een nieuwe periode is aangebroken. Moge de Here onze God de arbeid van Ds. Dahm in Cornwall zegenen en ondersteunen met Zijn genade. Opdat ook deze gemeente meer en meer moge worden als een licht voor haar omgeving.

De Koning nu der eeuwen, den alleen wijzen God, zij eer en heerlijkheid tot in alle eeuwigheid.

GROEI VAN BANTOE-KERK

Het aantal lidmaten van de Gereformeerde Bantoe-Kerk is in de Bantoe-woonbuurt, Sharpville, Z.-Afrika, sedert 1958 met bijna 100% vermeerderd.

Elke week wonen 135 leerlingen de catechisaties bij.

De Gereformeerde Kerk van Sharpville bezit een eigen Bantoe-predikant, E. T. Chaka, die in 1957 als helper bij deze gemeente in dienst trad en intussen voor predikant gestudeerd heeft.

(African Express)

CHOIR FESTIVAL IN NEW WESTMINSTER, B.C.

On Saturday, April 27, 1963, the Fraser Valley Christian Choral Society presented its second annual festival. It was held in the Vincent Massey Junior High School Auditorium in New Westminster, B.C., at 8:00 o'clock P.M. Eleven choirs took part in the festival. They represented the Reformed and Christian Reformed churches and were from Agassiz, Haney, Abbotsford, Langley, Ladner, Surrey, Whalley, Vancouver, New Westminster, Marpole, and Port Alberni. They each sang separately and combined to sing in an approximate 300-voice mass choir. There was a satisfactory crowd in attendance and the evening was termed a success.

HOLLAND MARSH will need

PULPIT SUPPLIES

from July 14 till August 18. Ministers visiting or vacationing in this part of Ontario, near Toronto, are asked to write to Mr. John Van Dyke, R.R. 2, Newmarket, Ontario.

Verzorging van

AL UW REIZEN,

PASPOORTEN ENZ.

W. Vander Beek

623 West 5th St.
Hamilton, Ont.
Tel 385-6930

DIERENLEVEN IN CANADA

Herten

De herten, die leven in het gematigde klimaat van Noord Amerika, verspreid van het warme Florida tot het Noorden van Ontario, komen in verschillende soorten voor, vooral in de uitgestrekte bossen. Ze zijn wel de meest geliefde van de in het wild levende grotere diersoorten in dit land, maar deze populariteit kost hen vaak het leven; er wordt elk jaar uitgebreide jacht op hen gemaakt.

De herten behoren tot dezelfde familie als de Moose, de Caribou en de Antilope. In Canada komen voornamelijk voor de "white-tailed deer" (Odocoileus virginianus) die gevonden wordt van Nova Scotia tot zuidoost British Columbia en de "black-tailed deer" (Odocoileus hemionus) van de prairie-provincies en B.C. In de Westerse provincies vindt men ook het "mule-deer", zo genoemd vanwege zijn grote oren en het "Columbia black-tailed deer". Deze twee soorten werden enkele tientallen jaren uitgestorven geacht, maar komen thans weer in behoorlijke aantallen voor.

Het "white-tailed deer" is het meest bekende hert in Canada. Het is een betrekkelijk klein dier, waarvan de volwassen mannetjes gemiddeld ongeveer 200 pond wegen en een schouderhoogte hebben van drie voet. In de zomer is het roodbruin, behalve de witte onderbuik en staart; de zwaardere wintervacht is grijsbruin. Alleen het mannetje draagt een gewei, dat jaarlijks afgeworpen wordt.

Het gewei wordt groter bij het ouder worden, maar kan niet gelden als een betrouwbare maatstaf voor de leeftijd van het dier, hetgeen vaak aangenomen wordt. Op vijf- à zesjarige leeftijd heeft een hert zijn volle gewei, maar het aantal punten staat niet in een vaste verhouding tot het aantal jaren. Bij het ouder worden kan het gewei ook kleiner worden en het aantal punten minder.

In de zomer blijft het moeder-hert bij de jongen, terwijl de vader alleen het bos ingaat of in gezelschap van een ander mannetje. Als voedsel dienen twijgen en bladeren van velerlei soorten geboomte, waarvan ceder, maple, berk, wilde appel en wilde kers en hazelnoot het meest geliefd zijn. Herten gaan echter graag een kijkje nemen op een farm en kunnen dan zeer lastig en schadelijk zijn.

Herten zijn bijzonder snel ter been, maar ook zeer moeilijk te benaderen. Ze hebben een uiterst gevoelig gehoor en ook hun reukorgaan is buitengewoon scherp, zodat het voor een jager niet gemakkelijk is, ze onder schot te krijgen. Een eigenaardigheid van het "mule deer" is, dat het recht omhoog springt als het onraad vermoedt. Vandaar dat dit hert de bijnaam "jumper" gekregen heeft.

Toch kan, ondanks de lieflijke, en weerloze indruk, die de schuwe herten maken, een ontmoeting met een van hen wel eens minder aangenaam zijn. Alleen in de provincie Ontario werden in 1956 meer dan 550 verkeersongelukken veroorzaakt door herten en de schade voor autobezitters aan gedeukte spatborden en dergelijke beliep een totaal van ver over de $ 80.000. Een hert, dat in het donker door een auto aangereden wordt, is er meestal niet best aan toe. Vaak kost het zijn leven. Maar de schade aan de auto's is gemiddeld $ 135.— per aanrijding en soms wel over de $ 500.—.

Herten vormen een ware attractie voor vacantiegangers en touristen, vooral in de provinciale wildparken, waar ze in ongeveer tamme staat rondlopen en waar in de zomer de ganse dag de camera's knippen en zoemen. Deze herten zijn ongetwijfeld de meest gefotografeerde dieren van het woud; kinderen zijn er dol op.

Toch kan ook de persoonlijke ontmoeting met een hert soms vreemde gevolgen hebben. Een hert kan namelijk vreemd vuur in zijn overigens zo melancholieke ogen krijgen en wordt dan beslist gevaarlijk. Dit gebeurt zelden in de natuur, maar vaker met herten die in gevangenschap of als huisdieren opgroeien.

Het gebeurt vrij vaak, dat iemand een hertejong in het bos aantreft, dat op de een of andere manier het zonder de zorg van de moeder moet doen. Misschien is het moederhert gedood door een roofdier of in een ongeluk. Men is dan licht bewogen met het lot van het hertejong en neemt het mee naar huis, om het met een flesje in leven te houden. Maar na enkele weken is men zo aan het aardige diertje gehecht, dat men er niet toe kan komen, het in de wildernis uit te zetten, wat eigenlijk zou moeten gebeuren.

Bovendien is een hert na korte tijd afhankelijk geworden van de zorgen van de mens en niet meer in staat, voor zichzelf te zorgen in het harde bestaan van een natuurleven.

Maar een hert groeit snel en dan komt de dag, dat men moet besluiten, het dier de deur uit te doen. Tegen die tijd is het volkomen van menselijke verzorging afhankelijk geworden en dergelijke herten zullen zich dan ook steeds in de omgeving van mensen ophouden, bij farms e.d. Maar daar zij ongewenste bezoekers geworden zijn, inplaats van lieve huisdiertjes, krijgen ze vaak een boze natuur en worden ze gevaarlijk.

Zo werd enkele jaren geleden bij Lindsay jacht gemaakt op een "gevaarlijk" hert, een jacht die wel wat leek op het televisieverhaal van de achtervolging van een gangster. Het hert hield zich op in een district waar veel zomerhuisjes stonden en er werd gerapporteerd, dat het dier verscheidene mensen had aangevallen, of in hun cottages gejaagd. Een vrouw was ernstig gekwetst door het dier met zijn gewei en met zijn voorpoten en op de grond geworpen. Een man was ook aangevallen door het grote mannetjeshert en kon alleen ontkomen door onder een cottage te kruipen....

Waarschuwingen voor dit gevaarlijke dier werden omgeroepen per radio en vijf ervaren jagers trokken de bossen in om het gevreesde mannetjeshert onschadelijk te maken. Toen zij het aantroffen in de buurt van een leegstaande cottage, wilde het ook hen aanvallen, maar het werd door een kogel getroffen voordat het de mannen enig kwaad kon doen.

TEACHERS WANTED

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BRAMPTON, ONT. is in need of

TWO TEACHERS

for grade 1B and grade 2.

Qualified teachers preferred.

Salary according to teacher salary schedule.

Please send your applications to the secretary T. C. Wendel, P.O. Box 84, Brampton, Ont.

Beginning the next schoolterm, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for grades one and two. All information wanted will gladly be given bij the Secr., B. W. Kruisselbrink, Box 773, Smithers, B.C.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

QUALIFIED TEACHERS

needed to fill expected vacancies in all three departments of grades 1 - 10. Address: Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

ONE TEACHER

qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

The Athens Christian School is still in need of a

PRINCIPAL

for the higher grades 5 through 8. Schoolterm Sept. '63-'64. Please address inquiries and applications to the secretary, J. Van der Kloet, R.R. 1, Delta, Ont.

TEACHER

needed for the lower grades.

Please send your application to The John Calvin Christian School Society, Mr. R. Klapwyk, Principal, College Ave., R.R. 6, Guelph, Ont.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT.

(Five Rooms)

will be in need of a

TEACHER

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

THE HOLLAND MARSH CHRISTIAN SCHOOL needs

2 QUALIFIED TEACHERS

for the '63-'64 school term, for grades 1—2, 3—4. Inquiries and applications may be sent to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

The Ladner Chr. School is in need of

TWO TEACHERS

One for the lower grades 1-2 and one for the medium grades 3-5. Kindly write for application or information to Mr. W. Luymes, 6819 River Road, R.R. 3, Ladner, B.C. Location 12 miles south of Vancouver.

The John Knox Christian School of Woodstock will be in need of a

TEACHER

commencing September 1963. Experience preferred, intermediate grades. Please send your applications to S. Visser, 50 Finkle Street, Woodstock, Ont. Phone 539-9202.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

BIBLES,
Psalter Hymnals, Hollandse Bijbels en Psalmboekjes.
Grote voorraad Nederlandse romans. Holl. & Eng. Grammofoonplaten. Large variety English books. Commentaries and Bible Handbooks.
Societies and Libraries 10% discount.

CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N.
Hamilton, Ont. JA 2-1234
Open 9 a.m.—9 p.m.

Wilt U rustig Uw reis naar

HOLLAND

met ons bespreken?

Schrijf of telefoneer ons en wij komen bij U thuis om de reis te regelen.

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada

543 Brant St., Burlington

Open Donderd. en Vrijd. tot 9 uur. Zaterdag tot 6 uur.

Tel. NE 4-1813 (24 uur)

Familieberichten

Wij zouden er bij onze lezers op willen aandringen familieberichten vroegtijdig aan ons op te geven. Meermalen moeten wij berichten zoals een huwelijksaankondiging of een huwelijksjubileum veranderen en in de verleden tijd plaatsen, omdat de opgaven ons te laat bereiken.

Ons blad gaat 's Woensdagsmiddags op de post. Opgaven voor advertenties moeten daarom 's Maandags in ons bezit zijn. In het belang der feestvierenden zouden wij daarom op vroegtijdig inzending willen aandringen.

Administratie C.C.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop

Nu uit voorraad leverbaar het boek "EENZAAM MAAR NIET ALLEEN",
Het Album met 2 langspeelplaten van de Kerkdienst van Koningin Wilhelmina,
het boekje "De uitvaart van Koningin Wilhelmina".

Vraagt prijslijst.

1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT. Phone 8-1932

VAN LEEUWEN, BORTH & CO.

CHARTERED ACCOUNTANTS

980 Yonge Street,
SUITE 402.
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

Gaat U verhuizen?
dan naar:

VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)

Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks. 1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office EM 6-4090.
After 5 CR 8-3253

We-ft abonnees voor CALVINIST-CONTACT

HOLLANDIA TRICO

Het lieve fantasie meisjesondergoed van sterke kwaliteit:

Madeliefje

Broekjes en Hemdjes voor 2 tot 14 jaar.

Verkrijgbaar bij onze agenten.

IMPORTEUR:

JANKOK Ltd.

5250 Yonge Street
WILLOWDALE, ONT.

Er verscheen een Tweede Druk van

The Bible and the Life of the Christian

Een bundel uiterst leerzame schetsen in de Engelse taal. Deze schetsen werden oorspronkelijk door Prof. Dr. H. E. Runner bewerkt voor de Groen van Prinsterer Society te Grand Rapids, waar zij zo doelmatig bleken te zijn dat besloten werd ze ook voor anderen beschikbaar te stellen.

Uitnemend studie-materiaal voor huis en vereniging

INHOUD: Holy Scripture, a Lamp unto Our Feet — The Institution of the Office of Government — The National State — The Kingdom of God — The Church and the Kingdom of God — The Confessing Church — The Theocracy in Israel — Government and Church — Freedom of Conscience — The Government and the Law of God — Culture — The Christian State — Marriage — The Family — The School — Human Society and the Gospel — Economic Life — Industrial Organization — Christian Organization.

Prijs slechts $ 1.75

Bestel dadelijk bij

Guardian Publishing Co. Ltd.

BOX 34, STATION B, HAMILTON, ONT.

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

RUSLANDS„SPRONG" NAAR AMERIKA

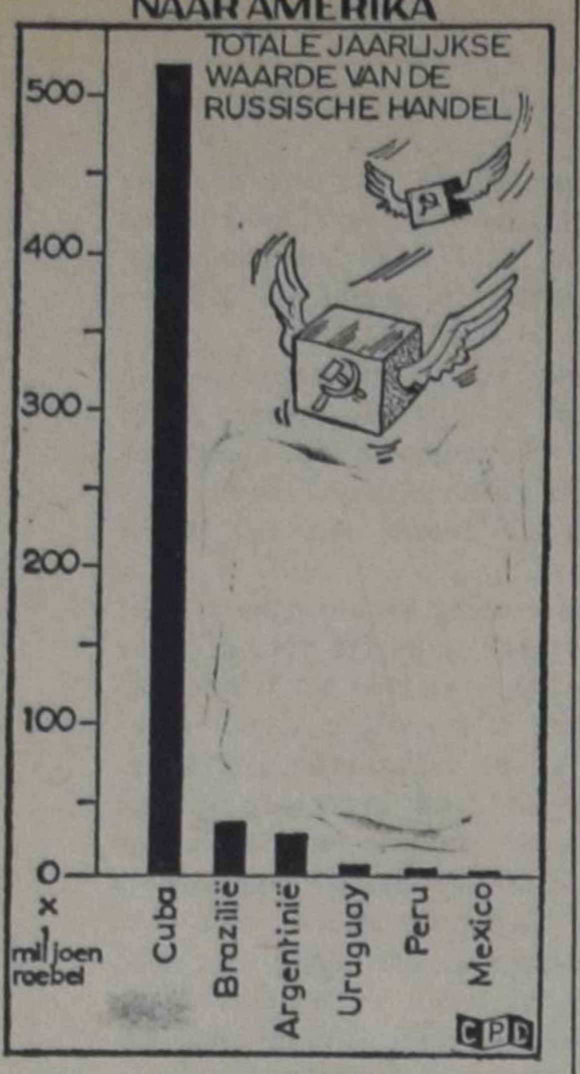

CUBA IS DE BELANGRIJKSTE RUSSISCHE HANDELS-PARTNER

De Russische handel met Latijns-Amerika neemt steeds meer toe. In onze grafiek geven wij een overzicht van de totale waarde van deze Russische handel. Verreweg het grootste deel van deze handel wordt ingenomen door de uitvoer naar Cuba. Rusland voert naar Cuba uit: machines, auto's, olie, staal etc. Uit Cuba ontvangt Rusland bijna alleen suiker.

De Russische uitvoer naar de andere landen in Latijns-Amerika bevat gelijke produkten als in de handel met Cuba. Wat de Rusische invoer betreft haalt Rusland uit Argentinië—vooral wol, huiden en vetten; uit Brazilië komen hoofdzakelijk koffie en katoen.

De Russische handel met Cuba is uiteraard pas goed op gang gekomen sedert Cuba kommunistisch werd. Nog in 1957 en in 1958 waren de Ver. Staten verreweg de grootste handelspartner van Cuba. De politiek maakte een einde aan deze verhouding en Cuba bleef zitten met bijna zijn gehele suikerproduktie. Thans neemt Rusland de Cubaanse suiker op en is handelspartner nummer één van Cuba geworden. Brazilië is het tweede land voor de Russische handel met Latijns-Amerika. In de laatste twee jaar is de Russische handel met Brazilië 15-20% gestegen. De Russische handel met Cuba blijft verreweg de grootste van de Russische handel in heel Amerika.

Men schat dat deze handel dit jaar zal verdubbelen.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Hoge uitgaven aan zeep?

Hier is een idee...

Ga veel minder aan zeep uitgeven. Doe als zoveel andere practische mensen. Maak net eenvoudig zelf... voor ongeveer 1 cent per stukje. Een enkel busje Gillett's Lye is voldoende om met overgehouden etensvetten 8 pond schuimende, goedwerkende zeep te maken. Gemakkelijk te volgen aanwijzingen vindt U op elk busje Gillett's. En voor slechts 25¢ zenden wij een speciale "Scent 'n' Colour kit"... om 8 pond zeep te kleuren en te parfumeren. Keus uit Jasmin, Rose Lilac of Lavender. Stuur 25¢ op, met Uw naam en adres en met de geur die U kiest aan: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke St. West, Montreal, Que. (Adv.)

Gaat U naar
HOLLAND?
BEL
ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD
Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

HI NEIGHBOURS!

The crocusses have come and gone,
Now tulips bloom a while.
The hyacinths and daffodils,
The narcissus with sweet white smile
Afford us all the spring's warm glow.
The season that we all love so.
Soon fruit trees lend their glorious hues
Of blossoms pink and white.
The trees are dressed in green again,
Each window frames a glorious sight.
Spring has a language all its own:
To youth it speaks of love,
To older ones of life renewed
To boys of baseball glove.
And yet amid the dreams and smell
Another voice begins to yell:
The hoe, the rake, the fork and spade,
Were many months in basements laid,
Now join the chorus loud and clear:
"Stop dreaming friend, for Spring is here,
"Come leave that rocker, close that book,
"And in your back yard take a look.
"You want some beets and peas and beans,
"You love the tender garden greens,
"Then off with winter's heavy gloom,
"You can't sit still, now wait no more
"The weeds will soon be taking o'er.
"Prepare for blisters, aching back
"And work that soil so moist and black,
"Until with pride you soon will see
"Results of all this gardening spree."
You heed the call and set to work
You take the spade and hoe and fork
And dig and plant and seed and sow
Till everything's in a nice straight row.
You hope for sunshine and for rain,
And try quite patient to remain
Until the tiny seedlings sprout,
And you can watch green shoots pop out.
"Success, Success!" you fairly sing,
"There's nothing lovelier than spring."
But have you laid your ear to hear
Some other voices, not quite clear?
You're not alone in this waiting game
My friend, you've company doing the same.
There are quite a few little neighbours near
You didn't know it but they're here.
Their names? Oh dear, they're hard to spell,
But for your sake, I'd better tell.
For they're not really friends at all
They're waiting here to "have a ball".
So tiny yet, so wondrous strong
Some are quite short and some quite long.
Some sit and wait among the grass,
While others wait for time to pass
Under a leaf of nearby weed,
They watched you carefully plant each seed.
And when you dream of carrots new,
Of tender peas and corn cobs too,
Your little neighbours smile with glee,
And make their plans, you wait and see.
You think you know a thing or two
About the garden? They do too!
If potato leaves is just their meat,
They'll never take a bean to eat.
And if a cabbage leaf they crave
No other plant they'll ever have.
By now you doubtless found the clue
To all the little neighbours, who
Just, like the gardener, sit and wait
For plants to reach a luscious state.
And just as soon as sun and rain
Have done their jobs and you look again
To see if soon you might get set
To reap the fruits of toil and sweat,
It's then you meet your neighbours small.
They got their first and "have their ball".
The corn has met some cutworms grey
They've done their job in less than a day.
The asparagus tips are party gone
To a lovely beetle, whose work was well done.
Some of the beets and chard stems too
Are full of aphids, getting their due.
And the spinach which last night looked so fine
Is covered with leafhoppers marching in line.
The leaves of the beets are eaten through
By a jumpy beetle, who looks at you
As though to say: 'I got here first,
Your garden tastes fine, I've no hunger or thirst.
Then you look at the cabbage and to your surprise
The leaves are quite holely; green worms small in size
Are busily helping themselves to this too.
The carrots have rust fly, the beans show mildew.
The cucumber beetle, a striped lovely friend
Is joining the aphids the young life to end.
The onions have thrips, the egg plant has flees
The potato's infected with beetles, all these
Are just munching and crunching and sucking like mad
While you stand there and wonder why the world is so bad.
And then you remember when you bought your seeds,
The salesman was talking a lot about weeds,
And other small problems into which you might run.
You remember you laughed them away, everyone!
Pests in your garden? That's quite a good joke.
Your father had vegetables, sprayed ne'er a stroke.
He dusted the cabbage once in a while
And at potato bugs we didn't smile,
But smut, blight and maggot, oh you can't recall
Those words e'er were mentioned—never-at-all.
Where have they all come from? You wonder once more

The wire worm, horn worm, the fruit worm, corn bore.
So back to the seed store and to your dismay
He points to a shelf on which many bags lay.
He must have a thousand, of each one a kind
And he patiently brings certain facts to your mind
"You have a few pests? Oh, you must be shown
"That we have a good treatment for every bug known
"But not the same treatment for all is a cure,
"One bug's meat is sure death to another I'm sure.
"An insect who chews is not bothered by spray
"He loves it, thrives on it and chews on all day.
"Some pests laugh their heads off and sit back with glee
"When you come around and spray D.D.T.'
Then another small problem came to his quick mind:
"When you spray of some poisons, I'm afraid you will find
"After that you can't eat them, but it will kill the pests."
Your head now is whirling, you wonder what's best.
But you'll give it a try and you take home a load.
With a treat for each bug, spray, dust, à la mode.
You read all the labels with greatest of care
You start war on your free-loading bugs everywhere.
You give them a welcome they'll never forget,
You then heave a sigh, count the costs, go to bed.
A few weeks of peace, but as time passes by,
You find they laid eggs and bugs multiply.
So the war is renewed and your spray is all gone.
You replenish your bombs till you feel they're all done.
Can you sit back and smile now and wait for the taste
Of delectable vegetables and not too much waste?
Just a moment my friend, not all has been told,
Once more you'll return to where sprays may be sold.
For diseases and fungi, bacteria too,
As well as a virus can soon bother you.
Oh, not you, but your garden, just read the long list
There are fancy diseases, not known to exist.
You've noticed some black spots, a fungus for sure.
Kill the insects, and for bacterial growth you've the cure.
A leaf looks all mottled? A virus has come
To do all that damage while you were not home.
But fear not nor shake, there's a spray for each one.
Tell the salesman the symptoms, in no time they're gone.
You look in your wallet, you add up the price,
And hope it's the end of all gardening vice.
And so through the summer you struggle along,
Keeping one step ahead of the things that are wrong.
And finally you've won, you have tasted the fruit
Of all your hard labor and expenses to boot.
At the end of the season you figure it out,
Was it worth all the headaches and failures? You shout:
"Next year I will spade once, and never again,
"I'll plant me some grass-seed and wait for some rain.
"No more sprays, no more dust, no more mixtures to buy,
"I've learned all the lessons and cured good am I.
"Let my kindhearted neigbour nurse beetles and bugs,
"Let him coddle the ants, the thrips and the slugs.
"I'll go to the grocer, let him take the chance,
"From now on I'll lie in my lounge chair, and glance
"At the beautiful view, which I'll get from my lawn,
"And have no more worries, I know, from now on."
But your kindhearted neighbour leans over the fence,
He smiles his big smile and he always makes sense:
"Have you heard of a spray," he asks innocently
"That will kill all the weeds in my lawn that I see?
"Dandelions and crabgrass have bothered me sore,
"But I hope I can get them with one treatment more."
You shake in your boots, you turn two shades of green,
In the house, find the paper, some ads you have seen.
So you take it up quickly and read it with care.
"Asphalting, cementing, make a patio there."
You're ready to finally give that a try,
When wifey reminds you there'll be flagstones to buy.
Have you counted the cost of this venture so brave?
Or should we yet wait and then first start to save?
So: by then you are glad that the winter is here.
And you make very sure there's a snowshovel near.
We'll see by next spring, what's best to do then;
Now let's go to bed, I'm a tired old man.

Yours truly,
YOUR NEIGHBOUR

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussn de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF. (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDEGEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.